

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஐயர் திருவடிகளே சரணம்.

மாமதுரகவியாழ்வார் வைபவம்.

பாண்டியநாட்டிலே திருக்குருகர் என்னும் ஆழ்வார்திருநகரிக்கு அருகி
அவ்வாறு திருக்கோனூரிலே, துவாரபரயுகத்தில், எட்டுவகைத்து அதுபத்தமூவா
பிரத்து என்னுந்நெழுபத்தொன்பதாவதான சர்வவருஷத்தில் சித்தினை
மாதத்தில் சித்தினை வகைத்திரத்திலே கணசகான குமுதருடைய அம்சமும்
சுருட்டுவாணுடைய அம்சமுமாப் ஒருவர் ஆவதரித்தார். ஸுலியோதயத்திற்கு
முன் கிழக்கிற் காணப்படுகின்ற அருளுதையம்போலப் பராவருசர் உதிப்பதற்கு
முன் தென்கேசத்தில் தோன்றிய இவர், வேதகாண்டிரங்களை இன்னமயிலேயே
பயின்று செவிக்கெரிய செஞ்சொற்களிகளைப் பாடவல்லவராய் அதனால் மதுரகவி
என்று திருநாமம்பெற்று மெய்யுணர்வினால் அவாவற்று மறையிசுத்தாய்
கிஷ்குணப்பதி கிஞ்சி பேரகலிச்சுடையிலும் தேர்ந்த தீர்த்தயாத்நிரை கிப்பதேச
யாத்நிரைகளிலே திருவுள்ளமுடையாராய் புறப்பட்டுச் சஞ்சரிக்கலாற்று வட
நாட்டுத் திருப்பதிகளைச் சேவித்துக்கொண்டு திருவயோத்தியை அடைந்து,
அங்கு அர்ச்சாவதாராபயாய் எழுந்தருளி நிருத்திவந்த இராமாய்சரணையும்
பிராட்டியையும் வேலித்துத் திருவாழ்தொழுது அந்தப் பரிசுத்தசூழியில் நிய
வாணுற் செய்பக்கருதிச் சிலகாலம் வலித்திருந்தார்.

அக்காலத்தில் ஒருநாளிரவி இவர் திருக்கோனூர் எம்பெருமானைத் தினை
கோக்கித் தொழக்கருதித் தெற்குத்திக்குக் கண்டெழுந்திப்பொழுது, அப்பக்
கத்திலே என்னுறவளர்த்த விவங்குகின்றதொரு திவ்யமான பேரொளியைக்
கண்ணாற்றி அது இன்னதென்றறியாமல் 'கிராமகசங்கள் வேகின்றனவே?
காட்டுத்தியோ?' என்று சங்கித்துத் தினைத்துரின்று, தின்றவர், 'இக்கனமே

அடுத்த இரண்டு மூன்று நாள் கனிதுங்கண்டு, அச்சுடர்த்திரள் முச்சுடரொளி யினும் மிக்கு விளங்கிபதனால் வெகுவிடப்பற்று, அதனை அருகிற்சென்று பார்த்துத் தெனியத் துணிந்து புறப்பட்டு, அச்சோதிகையே குறிபாகக்கொண்டு அதிவிசைவாக நெடுவழிகடந்து, நடந்துவந்து, ஆழ்வார்திருநகரியை அடைந்து, அதில் அவதரித்தருளியுள்ள சடகோபமுனிவரது திருமேனி விளக்கத்தைச் சேறித்து இதுவே அத்தனை நெடுந்தூரம் பிரகாசித்ததென்று அறிந்து வியந்து, அவ்வாழ்வாரது நிலைமை முன்பு தாம் கேள்வியுற்றிருந்தபடியே அப்பாக்குதமா யிருக்கக்கண்டு, அவர்க்குக்கட்புலனும் வாய்ப்புலனும் உள்ளனவா வென்பதைச் சில உபாயங்களால் பரிசோதிப்பவரானார். அப்பொழுது காரிமாறப்பிரான் கண் திறந்து கிடக்கித்து, இவர் கேட்ட கேள்விக்கு ஏற்ற விடைசொல்லியருள, அதுகேட்டு மதுரகவியாழ்வார் அவரது ஞானவைபவத்துக்கு அதிசயித்து ஈடுபட்டு அவரையே ஆசாரியராகக்கொண்டு ஸாணம் புகுந்தனர்.

அப்பொழுது நம்மாழ்வார் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் ப்ரஸாதித்து இவரை ஆட் கொண்டு, பரத்வம் வ்யூஹம் விபவம் அநதர்பாமித்வம் என்னும் நான்குநிலை களுக்கு முறையே வேதம் பாஞ்சராத்ரம் இதிறாஸம் ஸ்ம்ருதி என்பனநீபால அர்ச்சாவதாரத்திற்கு ஏற்ற துதிவடிவமான தமிழ்நூல்களை அருளிச்செய்யத் தொடங்கி, சதுர்வேதத்தின் ஸாரமாக நான்கு நிவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச் செய்து, அவற்றை அம்மதுரகவிக்கு உபதேசித்தருளினார்.

‘மூத்தின மூன்றுபுகங்களில் த்யாக யாக அர்ச்சநங்களால்போலக் கடை யுகத்தில் தோத்திரமாத்திரத்தால் உயர்கதி உளதாம்’ என்று நூற்கொள்கைக்கு ஏற்ப மதுரகவிகள் தாம்உபதேசம்பெற்ற திவ்யப்ரபந்தங்களைக் கைத்தாள மெடுத்துப் பண்ணிசையோர் அப்பொழுதும் பாராயணஞ்செய்துகொண்டு திருக்குருகூர்நகர் கம்பிக்கு ப்ரதாந ஸிஷ்யராய், ப்ரதாழ்வானுக்கே பணிவிடை புரிந்தொழுகின ஸத்ருக்ஷாழ்வானைப்போலப் பகவத்பக்தியினும் பாகவதப்ரதி பத்திகையே பாமானுஷ்டாமாகத் தலைக்கொண்டு அவ்வாழ்வார் விஷயமாக ‘கண்ணிவண்ண சிறுத்தாம்பு’ என்ற திவ்யப்ரபந்தத்தைப்பாடி முழுசுநூக்களுக்கு உபகரித்தருளி வாழ்த்திருக்கையில், தேவிற்சிறந்த திருமாற்குத்தக்க தெய்வக் கவிஞரும் பாவிற்சிறந்த திருவாய்மொழி பகர் பண்டிதருமான காரிமாறர் திரு நாட்டை அலங்கரித்தார்.

அப்பால், ஆசிரியரைப் பிரிந்ததற்கு மிகஇரங்கி அநிதில் தேறிய மதுரகவி கள் அர்ச்சாநுபமான ஆழ்வார்விக்கஹத்தை அத்திருநகரியில் ஏறியருளப்பண் ணிப் பிரதிஷ்டிப்பித்து அவர்க்கு நித்யகைமித்திக உத்ஸவங்களையெல்லாம் சிறப்புற நடத்திக்கொண்டுவந்தார். அத்திருவிழாக்களில், ‘வேதத் தமிழ்செய்த மாறர் வந்தார்’; திருமாலுக்குரிய தெய்வப்புலவர் வந்தார்’; அளவிலாஞானத்து ஆரியர் வந்தார்!’ என்று இவை முதலாக அனேக விருதுகளைக்கூறித் திருச்சின் னம் முழங்குதலைக் கேள்வியுற்றவளவிலே, மதுரைச்சங்கத்தாரது தூண்டுதலால் ‘அவர்கள் மாணுக்கர்கள்வந்து எதிரிட்டு உங்களாழ்வார் பத்தரேயன்றிப் பகவா

னல்லோ; இவர் சங்கமேறிய புலவரோ? இவர்பாடிய திருவாய்மொழி சங்கமேறிய செய்யுளன்றே; இவரை வேதந்தமிழ் செய்தவரென்று சிலாகிப்பது தருதியோ?" என்று பலருதர்க்கார்போசி விருதுகளைத் தடுத்திட்டனர். அதற்கு மதுரகவிகள் மனம் பொருமல் வருந்தி 'இவர்கட்குக் கர்வபங்கமாய்ப்படி தேவரீர் செய்தருளவேண்டு' மென்று ஆழ்வாரையே பிரார்த்திக்க, சடகோபர் ஒரு சிறு பிராமணவடிவத்தோடு வந்து, 'திருவாய்மொழியில் "கண்ணன்கழலினை நன்னுந் மனமுடையீர்! என்னுந் திருநாமம் திண்ணம் நாரணமே" என்ற பர்சுரத்தின் முதலடியை ஒரு சிற்றேட்டில் எழுதிக்கொண்டுபோய்ச் சங்கப் பலகையில்வைத்திட்டால் அவர்கள் செருக்கு அடங்கும்' என்று கூறியருளினார். அந்த நியமனத்தின்படியே சடகோபபக்தர் கண்ணன்கழலினை யை எழுதிய ஏட்டை எடுத்துப்போய் வைத்திட்ட மாத்திரத்தில், சங்கப் புலவர்கள் ஏறி யிருந்தபலகை பொற்றாமரைப் பொய்கையில் மூழ்கித் தன்மேலிருந்த புலவர்களை யெல்லாம் நீரில்விழ்த்தி உடனேமேலெழுந்து தன்மீது வைத்த சிறுமுறியை மாத்திரம் எந்திக்கொண்டு மிதந்தது. அப்பொழுது நீரில் விழுந்து அமிழ்ந்து தடுமாறியெழுந்து மெல்ல நீர்திக் கரைசேர்ந்த சங்கப்புலவர்கள், ஸகல வேத சாஸ்திரங்களையும் பிறரார் கற்பிக்கப்படாமல் தாமே யுணர்ந்த பகவதம்சமாகிய ஆழ்வாருடைய தைனிகமான பாண்டித்யத்தைத் தெரிந்துகொண்டு இறுமாப் பொழிந்து, தாம் முன்பு அபசாரப்பட்டதற்கு அறுதாபமுற்று, அதனைக் கூறித்தற்பொருட்டு அவரது மறியிமையைக் குறித்துத் தோத்திரமாகத் தனித் தனி ஒவ்வொரு பாடல்பாடி வெளியிடுபவரானார்கள். அங்ஙனம் வெளியிடுகையில், அப்பாடல்களையாவும்,

“சேமங் குதுகையோ செய்யதிருப் பாற்கடலோ
நாமம் பாங்குசமோ நாரணமோ—நாமங்
குளவோ வகுளமோ தோளிரண்டோ நான்கு
முளவோ பெருமா னுனக்கு.”

என்ற இப்பாடல் வடிவாகச் சிறிதும் வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமைப்பட்டிருக்க, இதுபற்றி அவர்களனைவரும் 'இது என்ன அற்புதம்! என்ன அற்புதம்!! இதுவும் ஆழ்வாரது தெய்வத்திருவருளே!!!' என்று அதிசயப்பட்டு,

“நாயாவேதோ கருடக்கேதிரே இரலிக்கேதிர் மின்மினியாவேதோ?
நாயாவேதோ உறுமிப்புலிமுன் நரிகேசரிமுன் நடையாவேதோ?
பேயாவேதோ அழகூர்வசிமுன் பெருமான் வகுளபரணன் னருள்கூர்
தோவாதுரையா யிரமாமறையின்னோரு சொற்பொருமோவுலகிற்கவியே.”

என்பது முதலாகச் சிற்சில கவிகள்பாடிப் புகழ்ந்து அன்றுமுதல் ஆழ்வார்க்கு விருதுகூறல் முதலிய ஸகலவிபவங்களையும் முன்னிலும் பலமடங்கு மிகுதியாக நடப்பித்து வந்தனர்.

இப்படி மதுரகவியாழ்வார் தமது ஆசாரியருடைய பெருமைகளை வெளி

விட்டுக்கொண்டு அத்தலத்திலே சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்து, பின்பு, இங்நதையும் மொழியுஞ் செல்லாநிலைமைத்தான பேரின்பப் பெருவிட்டை அடைந்தனர்.

இங்நனம் இவ்வாழ்வார் நம்மாழ்வாருக்குத் திருவடித்தொண்டராயொழு சேபதுபற்றி: அவரது திருவடிகிலே மதுரகலிகள் என இவரது சிருநாமத்தைவிட்டு வழங்கலாகும்.

[“மாறநடிபணிந் துயந்தவிராமாறுசன்” என்பதற்கிணங்க, நம்மாழ்வார் திருவடி நிலைகளுக்கு இராமானுசன் என்று பல திவ்ய தேசங்களில் வழங்கும் திருநாமமும் பொருத்தமுடையதே.]

“ஏரார் மதுரகலி யிவ்வுலகில் வந்துதித்த
கீராகுஞ் சித்திரையில் சித்திரைநாள்—பாருலகில்
மற்றுள்ள வாழ்வார்கள் வந்துதித்த நாட்களிலும்
உற்றதேமக் கேன்று நெஞ்சே! ஓர்.”

மதுரகலியாழ்வார் வைபவம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீரஸ்து.

மதுரகலியாழ்வார் அருளிச்செய்த
கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு.

தனியன் உரை.

[நாதமுனிகள் அருளிச்செய்த தனியன்.]

ஸ்ரீரஸ்து: கலிதிலிஷயாந் தாஸாடாரே
ராவநிஷயா ராவமாநாசுலொமீ;
கலிஉமாணவஸா ததெகசெஷி
ரயாரகலிஹப்யெ ரிவிரஸூ

அவிதிதவிஷயாந்தாஸாடாரே ருபந்ஷதாமுபகாநமாத்ரபோக:
அபிச குணவஸாத் ததேகசெஷி மதுரகலிர்ஹருதயே மமாவிரஸ்து.

பதவுரை.

கலிதிலிஷயாந்	{ (நம்மாழ்வாரைத் தவிர்)	ராவமாநாசுலொமீ	{ குணமடியாகவும்
ராவநிஷயா	{ வேறொரு விஷயத்தைய	தெகசெஷி	{ அந்த நம்மாழ்வாரொரு
பாணா:	{ மறியாதவரும்	செஷி	{ வரையே தமக்கு சேஷி
ஸாராரே	{ நம்மாழ்வாருடைய (திவ்ய	ரயாரகலி	{ மதுரகலியாழ்வார்
உவநி	{ ஸூக்திகளாகிய)	ரிவிரஸூ	{ ஆவிர்ப்பவிக்கக்கூடவர்.
ஷயா	{ த்ரயிடோபகிஷத்தான		
உவமாநாசுலொமீ	{ திவ்யப்ரபந்தக்களே		
	{ இசைபாவேத ஒன்றையே		
	{ பேரின்பமாகக்		
	{ கொண்டவரும்		

நம்மாழ்வார் “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும்வெற்றிலையு மெல் லாக்கண்ணன்” என்று எம்பெருமானோருவணத்தவி வேறொரு விஷயத்தை யும் அறிவாதிருந்தாற்போல, அந்த நம்மாழ்வா ரொருவரைத்தவிர வேறொன் றையுமறியாதவராய், அவருடைய அதுபவம் வழிந்த அருளிச்செயலாகிய திருவாய்மொழிப்பாவின் இன்னிசை பாடித்திரிவதையே காலகேஷபமாகக் கொண்டவராய், அல்லாழ்வார் திறத்திலே ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யத் தோடு குணக்ருதமான தாஸ்யத்தையும் வலிக்குமவரான ஸ்ரீமதுரகவிள் எனது நெஞ்சில் எழுந்தருளியிருக்க வேணுமென்கிறது. மதுரகவிகளுக்கு இருந்த ஆசார்ய விஷ்டை தமக்கும் உண்டாகவேணுமென்ற அவாவுடன் அவரை அது ஸந்திக்கிறபடி.

சடாரே : என்பதை நடுகிலைத்தீபகமாகக்கொண்டு கீழ்ப்பதத்தோடும் மேற் பதத்தோடும் அர்வபித்து; (முதலில் பஞ்சமீனிபக்தியாகக்கொண்டு) நம்மாழ் வாரிற் காட்டினும் வேறொன்றை யறியாதவராய், என்றும் (நிறகு ஷஷ்டிபக்தி யாகக்கொண்டு) நம்மாழ்வாருடைய அருளிச்செய லிசைபாடுவதைபே காலகேஷப மாகக்கொண்டவராய் என்றும் உரைத்தலும் ஒக்குமென்க. இங்கு “விஷயானா” என்றது ஸந்திரி விஷயங்களை அன்று; பகவத்விஷயத்தையாம். “உண்டபோ” தொருவார்த்தையும் உண்ணாதபோதொருவார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப் பேருண்டிறே; அவர்கள் பாசரங்கொண்டன்று இவ்வார்த்தமறுதியிடுவது; அவர்களைச் சிரித்திருப்பார் ஒருவருண்டிறே; அவர் பாசரங்கொண்டு இவ் வார்த்த மறுதியிடக்கடவோம்” என்ற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்தியின் வியாக்கி யானம் ஸேவிக்க.

உவநிஷ்டிரா என்பதிற பஹுவசநம்-நான்கு வேதங்களினுடைய ஸாரமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந் தாதி, திருவாய்மொழி என்னும் நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களையுங்குறிக்கும். இப் பதம் உவமாத என்பதில் அந்விக்கவேண்டுகையால் ஏகதேவாந்வய மெனப் பரிம். இந்த ஏகதேவாந்வயம் சான்ற ஸம்மதமேயாம். பல்லாயிரம் ப்ரயோ கங்களும் உள்ளன.

தடுக்கஸொஷீ = ஸு: வனகம் சொஷீயஸ்யுஸீ என்று பஹுவீலிஸமா ஸம் இங்குக் கொள்ளத்தக்கது. குணக்ருததாஸ்யத்திற்காட்டில் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமே ப்ரதானமென்று ஸத்ஸம்ப்ரதாய வலித்தாந்தமாயினும், ஆழ் வார்திறத்தில் மதுரகவிகள் குணங்களுக்குத் தோற்றும் அடிமைப்பட்டார் என் பதைத் தெரிவிக்கிறது - மூன்றுமடி. அபிச என்றதனால் முதலடியில் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யம் கூறப்பட்டதாக விளங்கும்.

[இதுவும் காதமுனிக ளருளிச்செய்தது.]

வேறொன்றும் நானறியேன் வேதந் தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபன் வண்குருகூர்—ஏறெங்கள் வாழ்வாமென் நேத்தும் மதுரகலி யாரேம்மை ஆள்வா ரவரே யரண்.

வேறு		சடகோபன்	நம்மாழ்வார்
ஒன்றும்	} “(தம்மாழ்வார் தவிர) வேறொரு பொருளும் கான் அறிமொட்டேன் ;	எங்கள் வாழ்வு	{ எமக்கு உஜ்ஜீவனராவம்”
கான்		ஆம் என்று	{ என்று
அறியேன்		வத்தும்	தோத்திரஞ் செய்தருவின
வேதம்	{ வேதார்த்தங்களைத் தமிழாக தமிழ்செய்த { அருளிச்செய்த	மதுரகவியார்	மதுரகவியாழ்வார்
தமிழ்செய்த		எம்மை	{ நம்மை ஆன்பவர் ;
மாறன்	{ மாறனென்னும் திருநாமத்தை புனையவரும்	ஆன்வார்	
வண் குருகூர்		அவரே	அந்த மதுரகவிகளை
ஏறு	{ அழகிய திருக்குருகூர் நகர்க்குத்தலைவருமான	அரண்	{ (பிரபங்குவத்துக்கு) ரகசம்.

“வேறொன்றும் கான்றியேன் வேதம் தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபன் வண்குருகூரே நெங்கள் வாழ்வாம்” என்னுமளவும் மதுரகவியாழ்வாருடைய அதுஸந்தாரத்தின் அதுவாதம். அன்றி, “வேறொன்றும் கான்றியேன்” என்பதைத் தவிராகப்பிரித்து அதனை இத்தனியனுக்கு வத்தாவான நாத முனிகளுடைய சொல்லாக உரைக்கக்கூடுமாயினும் கீழ்த்தனியனில் “அவிதித விஷயார்தர” என்னுமதுக்கு மொழிபெயர்ப்பாக அருளிச்செய்தவிதற்கு முந்தினபொருளை பொருந்துமென்க.

[வேதம் தமிழ்செய்த.] ஆழ்வாருளிச்செயல்கள், அளவிறந்த வேதங் களிலே எனிதிற காணவொண்ணாதபடி மறைந்துகிடந்த தத்துவப்பொருள்களை யெல்லாம் எடுத்துத் தெளிவுபடச் சொல்வதற்காகத் திருவவதரித்தவை. சுருங் கச்சொல்லல் விளங்கவைத்தல் முதலிய அழகுகளோடு தத்துவப் பொருள்க லின் ஸாரங்களை எடுத்துச்சொல்லி விளக்குந்தன்மையில் வடமொழி வேதங் களினும் இத்தென்மொழிவேதம் மிகச்சிறந்ததென்று கருதிய கம்பர், அளவிறந்த அரியபெரிய பல வேதங்களினுமுள்ள பொருள்களெல்லாங்கூடி, திருவாய் மொழி ஆயிரம் பாட்டிற்கூறிய ஸாரத்தத்தின் ஒரு பகுதியளவுஞ் சொல்ல வில்லை என்னுங் கருத்தமையச் சடகோபரந்தாதியிற் பாடிய

“ஆற்றிற்பொதிந்த மணலின் தொகையரு மாமறைகள்
வேற்றிற்பொதிந்த பொருள்களெல்லாம் விழுமாக்கமலஞ்
சேற்றிற்பொதியிழ்க்குங் குருகூர் செஞ்சொற்பதிக
தூற்றிற்பொதிந்த பொருளொரு கூறுதுவல்கிலவே”

என்னும் பாட்டை அதுஸந்திக்க.

ஸம்ஸ்கிருத வேதம்பாலவே தமிழ்மறையாகிய திவ்யப்ரபந்தங்களும் கித்யமென்பது ஆன்றோர் கொள்கை. திவ்யப்ரபந்தங்களை ஆழ்வார்கள் இயற் றியதாகச் சொல்லுதல் என்னெனின்; வடமொழி வேதங்களை ஹம்ஸருபியான திருமாலினிடம் உபதேசம்பெற்ற பிரமன் தனது வாக்கினால் வெளியிட்ட மாந் திரத்தைக்கொண்டு “முன்னக் திசைமுகனைத் தான்படைக்க, மற்றவனும் முன் னம் படைத்தனன் நான்மறைகள்” (பெரியதிருமடல்) என்று பிரமன்தானே

அவற்றைப் படைத்ததாகச் சொல்லுதலும், பின்பு அவ்வடமொழி வேதக் களின் ஒவ்வொருபகுதியை ஒவ்வொரு முனிவர் ஒவ்வொருசமயத்தில் வெளியிட்டதுகொண்டு அந்தந்தப்பகுதியை அந்தந்த முனிவரியற்றியதுபோல (தைத்திரீயம், காண்வம் இத்யாதியாக) அவரவர் பெயரையிட்டு வழங்குதலும் போலவே, எம்பெருமான் திருவருளால் உணர்த்த ஆழ்வார்கள் திவ்யப்ரபந்தங்களை உணர்ந்துவெளியிட்ட மாந்திரத்தைக்கொண்டு அவர்கள் செய்ததாகச் சொல்லுதல் உபசாரவழக்காம் என்பது ஸம்பந்தமாயம். இனி இங்கு விரித்துரைக்கவேண்டும் அம்மங்களை மற்றோரிடத்திற் பன்னியுரைப்போமாக.

மாறன் = ஆழ்வார் பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல் பால்குடித்தல் முதலிய லோகவ்யாபாரம் ஒன்றுமின்றி உலகநடைக்கு மாறாக இருந்ததனால் இவர்க்கு மாறன் என்று திருநாமமாயிற்று; வலிய வினைகட்கு மாறாக இருத்தலாலும், அச்யமதஸ்தர்களை அடக்கி அவர்கட்கு ஸத்ருவாயிருத்தலாலும், பாண்டிபநாட்டுக்குத் தலைமையாகத் தோன்றியதனாலும் வந்தபெயர் என்றது முண்டு.

சடகோபன் = கர்ப்பத்திலிருக்கிறபொழுது ஞானிகளாயிருக்கின்ற குழந்தைகளைப் பிறந்தவுடனே தனது ஸ்பர்சத்தால் அஞ்ஞானத்துக்கு உள்ளாக்கி அழுதல் அரற்றுதல் முதலியன செய்யும்படி பண்ணிவிடுதல் தன்மையதான ஸடமென்னும் வாயு, இவ்வாழ்வார் அவதரித்தபொழுது இவரையும் தொடர்ந்துவர, அப்பொழுது இவர் அதனை ஹங்காரத்தால் ஒதுத்து ஒட்டி ஒழித்ததனால் சடகோபர் என்று இவர்க்குத் திருநாமமாயிற்று. எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்களை குணங்களாகிய அமுதவெள்ளத்திலே முழுகி மிகவும் கசிபுட்டு நன்றாக ஆழ்த்திபெவராதல்பற்றி ஆழ்வார்கள் என்று பெயர்பெற்ற பரமபாகவதர்களில் இவர் ப்ரதாநராதலால், ஆழ்வார் என்பது இவர்க்குச் சிறப்புப் பெயராகவழங்கும். மாறன், பாரங்குசன், வகுளாபரணன், திருநாவினுடையபிரான், திருக்குருகூர்நம்பி, குருகைப்பிரான், வழுதிநாடன் முதலிய திருநாமங்களும் இவர்க்கு உண்டு.

குருகூர்—நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் பாண்டிபநாட்டுத் திருப்பதி பதினெட்டில் ஒன்று; ஆழ்வார்திருநகரி என்று ப்ரவரித்தி. குருகூர் என்று வடமொழித்திருநாமம். ஏறு = வடமொழியில், புங்கவ: ருஷப: இத்யாதி ஸப்தங்கள் போல் தமிழில் ஏறு என்பது ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்; ஸ்ரேஷ்டன் என்றபடி; “வண்துருகூரேறு” என்றவிடத்து வண்மையைக் குருகூரில் அந்நயிப்பதிலும் குருகூரேற்றில் அந்நயிப்பது அழகிதாம். அடியார்கட்கு அமுதவெள்ளமாக அருளிச்செயல்களை உபகரித்தருளிய உதாரசிகாமணியாகிய குருகூர்திபதி என்கை.

முதலடியில் “நான் அறியேன்” என்று ஒருமையாகக் கூறியதற்கு ஏற்ப “என் வாழ்வாமென்றேத்தும்” என்று மேலும் ஒருமையாகவே கூறவேண்டியிருக்க, எங்கள் என்று பன்மையாகக்கூறியது-தம்மோடு ஸம்பந்தம்பெற்ற

ப்ரபந்த ஸந்தானத்தவாணைவரையும் உளப்படுத்திக் கூறியவாறுமெனக்கொள்க. திருவிருத்தத்தில் ஆழ்வார் “இனி யாம் உருமை” என்று முதலிற் பன்மை யாகக்கூறி, மேல் “அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே” என்று ஒருமையாகக் கூறியதை-தம்முடைய ஸம்பந்தம்பெற்ற ப்ரபந்தர்கள் எல்லார்க்குமாகத் தாம் ஒருவர் விஜ்ஞாபகம் பண்ணுகிறாரெனக்கொண்டு பொருத்துதல் இங்கு ஸமரிக் கத்தக்கது.

“அவரே சரண்” என்றும் பாடமுண்டாம்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

—
ஸ்ரீரஸ்து.

நம்மாழ்வாருடைய மஹிமையையும் அவரது திவ்யப்ரபந்தத்தின்
பெருமையையும் பற்றி வினோதரஸமஞ்ஜரியில் எழுதியுள்ள
ஒரு விஷயம்.

திருவள்ளுவர் குறள்செய்தகாலத்தில் அவரும் ஒளவையம் இடைக்காட
ரும் சந்தித்தசமயத்தில், வள்ளுவரைநோக்கி மற்றையிருவரும் ‘நீர் செய்த
தால் எத்தன்மைத்தாகியது?’ என்று வினாவு, அவர் ‘அகஸ்தியரால் ப்ரவரித்தம்
பண்ணப்பட்ட இயல் இசை நாடகம் என முத்திறத்ததாகிய தமிழும், என்னுற்
செய்யப்பட்ட குறளும், உடையநங்கையின் திருக்குமாராகிய சடகோபர்
அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியின் புத்திரஸ்தானமாகிய வரிதூலாம்’
என்னும் கருத்தை உள்ளமைத்து

“குறுமுனிவன் முத்தமிழ் மென்குறளு நங்கை
சிறுமுனிவன் வாய்மொழியின் சேய்”

என்று சொன்னதையும்,

அதுகேட்டு ஒளவை, ‘அர்த்தபஞ்சகத்தையும் சதுர்வித புருஷார்த்தத்
தையும் அறப்பால் முதலிய முப்பாலுள் அடக்கி அமைக்கப்பட்ட உண்மைப்
பொருளாகிய எவ்வகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் சம்மதமான மேலான
பொருளை, குளிர்ச்சிதங்கிய தாமிரபாணி தீர்த்தினருக்கும் திருக்குருகூரற் காரி
முதலியார் புதல்வராய் அவதரித்த நம்மாழ்வாரது திருவாய்மொழியாகிய
திராவிடவேதமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள்; நான் அவர்கள் சொல்லேமறுத்து,
அக்குறளை இந்த உலகத்திற்குத் தயாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனால் பிரமனுக்கு
உபதேசிக்கப்பட்டு வந்த கீர்வாணவேதமென்றே சொல்லவேண்டும்’ என்னும்
கருத்தை உள்ளிட்டு,

“ஐம்பொருளு நாற்பொருளு முப்பொருளிற் பெய்தமைத்த
சேம்பொருளை யேம்மறைக்குஞ் சேட்பொருளைத்-தண்குருகடர்ச்
சேய்மொழிய தேன்பர் சிலரியா னிவ்வுலகின்
தாய்மொழிய தேன்பேன் தகைந்து.” என்று சொன்னதையும்,

இடைக்காடர் : திராவிடவேதமாகிய சேய்மொழியையும் கீர்வாண வேதமாகிய தாய் மொழியையும் ஆராய்ந்து சொல்லுமிடத்தில், இரண்டும் ஒன்றேயாம் ; திருவாய்மொழியை யாவரும் சங்ககரீன்றி நேதமென்றே சொல்லுவார்கள் ; திருவாய்மொழியைப்போலச் சிறந்த நூல்கள் அனேகம் உண்டு என்று சிலர் குதர்க்கஞ்செய்தாலும், நான் அவர்களை மறுத்து, அவைகளும் இந்தக்குறளும் அத்திருவாய்மொழியினது சாயையாயிருப்பவைகள் என்றே சொல்லுவேன்’ என்னும் கருத்தையடக்கி,

“சேய்மொழியோ தாய்மொழியோ சேப்பி லிரண்டுமொன்றவ்
வாய்மொழியை யாகு மறையேன்ப-வாய்மொழிபோ
லாய்மொழிகள் சால வுளவேனினு மம்மொழியின்
சாய்மொழியேன் பேன்யான் தகைந்து ” என்று சொன்னதையும்,

ஒருகாலத்தில் தாயிரபரணிரதியின் வடகரையில் வசித்திருந்த யோகியொருவர் வளர்த்த நாயொன்று தென்கரையிலுள்ள ஆழ்வார்திருநகரிக் குப் பிரதிதினமும் மத்தியானவேளையிற்போய் வீதியிலிருந்தும் வைஷ்ணவர்களுடைய உச்சிஷ்டத் தைத்தின்று வயிற்றை சிரப்பிக்கொண்டு வருகிற வழக்கப்படி ஒருநாள்போய்த் திரும்பிவர விளம்பித்ததனால், யோகியானவர், நாய் இன்னும் வரவில்லையே யென்று ஆற்றோத்தில் வந்து பார்க்கும்பொழுது, அந்நாய் நட்பாற்றில் வருகையில் அகஸ்மாத்தாகப் பெருவெள்ளம் வந்தமையால் நீர்சிக் காலையின்று போய் நீரில் அமிழ்ந்து கிளம்பிற்று ; அத்தருணத்தில் அதன் கபாலம் வெடித்து அந்த ரந்திரத்தின்வழியாய் நாயின் ஆத்மாவாகிய சோதியானது எழுந்து அமாவாசைபிருளில் அனேகம் தீவட்டி கொளுத்தினதுபோலப் பிரகா சித்ததைப் பிரத்யட்சமாகப்பார்த்து, ‘அசேதநமாகிய நாயும், பெறுதற்கரிய பேறுபெற்றதே ; இதென்ன சாதநத்தை யுடைத்தாயிருந்தது ? ஒன்றுமில்லா திருந்தும் ஆழ்வார்திருநகரியின் திருவிதி யெச்சிலை உண்டதனாலல்லவோ இப்படிச் சம்பவித்தது ; இது, தபசிகள் யோகிகள் ஞானிகள் முதலானவர் களுக்கும் சித்திக்கமாட்டாதே’ என்று நினைத்து மனமுருகிக் கண்ணீர்விட்டு அழுது அவர்,

“வாய்க்குங் குருகைத் திருவீதி யெச்சிலை வாரியுண்ட
நாய்க்கும் பரமபத மளித்தாயந்த நாயொடிந்தப்
பேய்க்கு மிடமளித்தாற் பழுதோ பெருமாள்மகுடஞ்
சாய்க்கும் படிக்குக் கவிசோல்லு ஞானத்தமிழ்க்கடலே !”

என்பது முதலாகச் சில பாடல்களால் ஆழ்வாரை ஸ்தோத்திரித்ததையும் நினைக்க. ... *
19

சு

மதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்த க ணீ ணி நு ண் சி று த் தா ம் பு.

இத்திவ்யப்ரபந்தம் முதலாயிரத்தில் சரமப்ரபந்தமாக ஸ்ரீமந்நாதமுனிக ளால் வகுக்கப்பட்டது. திருவாய்மொழியை ஸேவிக்கத் தொடங்கும்போதும் சாத்தும்போதும் இப்பிரபந்தத்தை நியமேன அநுஸந்திப்பது ஸம்ப்ரதாயம். இது திருவாய்மொழிக்கு சேஷமான ப்ரபந்தமாதல்பற்றி, திருவாய்மொழி போல் இதுவும் வீதிகளில் ஸேவிக்கப்படக் கூடாதென்று பூர்வாசார்ய நியமம்.

“பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ்மழிசை ஐயன் அருள்மாறன் சேரலர்கோன் துய்யப்பட்ட நாதன் அன்பர்தாள் தூளி நற்பாணன் நன்கலியன் ” என்னும் ஆழ்வார்கள் பதின்மரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் பெரும்பாலான வழங்குதலின்றி மழுங்கிக்கிடந்தகாலத்தில், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் என்று கூறப்படுகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ப்ரத மாசார்யரானவர், திருக்குருகூரி லெழுந்தருளி, கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு என் னும் இப்பிரபந்தத்தைத் தேவகானத்தாற் பன்னீராயிரம் முறை பாடி, அப் போது நம்மாழ்வார் ப்ரஸந்தராகி அந்த நாதமுனிகட்கு நாலாயிர திவ்வியப்பிர பந்தத்தையும் உபதேசித்தருளினரென்று ஸத்ஸம்ப்ரதாயம் வல்ல பெரியோர் அருளிச்செய்திருப்பதைக் கொண்டு இத்திவ்யப் பிரபந்தத்தின் ஒப்புயர்வற்ற பெருமையை உய்த்துணர்க.

“கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு” என்று இந்நூல் தொடங்குவதனால் ‘முதற் குறிப்பு’ என்னும் இலக்கணத்தால் இந்நூற்கு அதனே திருநாமமாயிற்று; திருப்பல்லாண்டு, அமலனாதிபிரான் முதலியனபோல.

ஆழ்வாருடைய தோத்திரமாகத் திருவவதரித்த இப்பிரபந்தம்-எம்பெருமா னுடைய தோத்திரமாகிய திவ்யப்ரபந்தங்களிடையே சேர்த்து அநுஸந்திக்கப் பட்டுவருதலும், இதனையுஞ் சேர்த்து நாலாயிர மென்று கணக்கிடுதலும் பொருந் துமோ? என்று சங்கப்பவர்கள்,

“வாய்த்த திருமந்திரத்தின் மத்திமமாம் பதம்போல்
சீர்த்த மதுரகவி செய்கலையை—ஆர்த்தபுகழ்
ஆரியர்கள் தாங்க ளருளிச் செயல்நடுவே
சேர்வித்தார் தாழ்பரியம் தேர்ந்நு”

என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த உபதேச ரத்தினமாலைப் பாசரத்தையும்,

“இதுதான் * பயிலுஞ் சுடரொளி * நெடுமேற்கடிமை தொடக்கமான வற்றின் அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே இதின் அர்த்தகௌரவத்தை

விசாரித்து, நன்றியிருப்பதொரு ஹாரத்தைச்சமைத்து அது ஒளிபெறும்படி சிலாக்மையிருப்பதொரு நாபகக்கலை அதன் நடுவே பதிததாற்போலே அருளிச்செயலகள் தான் நிறம்பெறும்படி அவற்றின் நடுவே இத்தைச சோத் தார்கள் ; சேர்த்த சேர்க்கையின் சாதுரத்தாலேயே முத்தமாலை தொடக்க மான அபரணதிகள் நிறம்பெறுவது ; அதுபோலையாட்த்து இது ;”

என்று அப்பாட்டின் வியாக்கியானத்தில் பின்னிலோகார்பஜீபர் உரைத்த தையும் உற்று நோக்குக.

இப்பிரபந்தம் அநத. தித்தொடையாற் பாடப்பட்ட நூலாதலின் சொற் றொட்கலை பொருட்டொடர்நிலை என்னும் இருவகையுள் சொற்றொடா கிலையாம் அந்தாதித்தொடையாவது முன்றின்றபாட்டின் இறுதிபெழுத்தாபி னும் அசையாபினும் சீராயினும் அடியாயினும் நின்வரும் பாட்டின் முதலாகப் பாடுவது. இந்நூல் இறுதிச்செய்யுளின் அநதமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையும்படி மண்டலித்துப் பாடப்பட்டுள்ளமையுங் காண்க இது தொண் ணூற்றுறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். பதிற்றந்தாதி, நூற்றந்தாதி என்ற வகைகளில் இந்நூல் பதிற்றந்தாதியாம். அந்தாதி வெண்பாவினாலேனும் கட்டளைக் கலித்துறையினாலேனுமே பாடப்படவேணுமென்பது நியதியன் றென்ப. இப்பிரபந்தம் கலிவிருத்தத்தில் அமைந்தது.

கம்பர் காம் ஆழ்வார் விஷயமாகச் சடனோபாரந்தாதி பாடுதற்கு இக்கண்ணி மூன் சிறுத்தாமலை வழிகாட்டியாகக் கொண்டமையை அவர்தாமே வெளியிட் டுரைத்த

“மன்றேபுகழார் திருவழர் நூலன்னல் மாறனைமுன்
சென்றே மதுரகலிப் பெருமான் தென்தமிழ்த்தொடையில்
ஒன்றேபதிக முரைத்தவன் பொன்னடி புற்றுவீன்று
னென்றே பதிகம் பதிகமகாக இசைத்தனனெ ”

என்னும் பாயிரம் இவரு நினைக்கத்தக்கது.

இத்திவ்யடாபந்தத்திற்கு, நஞ்சிய, நம்பின்னை, பெரியவாச்சான்பின்னை, அழகியமணவாளபெருமான்காயனர் இவர்கள் மணிப்ரவாள நடையில் அரு ளிச்செய்த சிறந்த வியாக்கியானங்கள் உள்ளன வடகலை ஸம்பந்தாயத்தில் பாகரலஜீயர் இயற்றிய வியாக்கியானமுமுளது.

முன்னோநூல்களை முற்றுகழ்ந்தவழியும் புதிதாகப் பல விஷயங்கள் சேர்த் தும் அடியேனால் எழுதப்படுகிற இலட்சுமியுள்ள துற்றங்குறைகளைப் பெரி யோர் பொறுத்தருள்வ ாக

மதுரகனியாழ்வார் திருவடிகளைச் சரணம்

பிரபந்தசாரம்.

“தேநியமா ஏனமுடன திருககோணரீஸ
சித்திரைரீஸ சித்திரைநான் வந்து தேரன்றி
ஆநிய நலலன்புடனே கருகூர்மபிக்
கனவரத ரந்தரங்க வடிமை செத்து
மாறலையல வாலென்று மறந்துத் தேவு
மறநறிபே னெஹுர கவிபே நீமுன்
கூறிய கண்ணிங்ஹன்சிறத்தாம்பதனிற் பாட்டுக்
குலவு பதினென்றுமெனக் குதவு நீயே”

கண்ணிங்ஹன் சிறத்தாம்பின் அர்த்தஸங்க்ரஹமாக அதிகாரஸங்க்ரஹத்தில்
வேதாந்ததேசிகன் அருளிச் செய்த பாட்டு.

இன்பததி னிறைஞ்சதலில இசையும்தேற்றிச
இகநாத பல்லுறலில இராகமாற்றில்
தன்பறறில வினைவிலக்கில் தங்குவாக்கத்தில்
தத்துவத்தத யுணர் தனதலில் தன்மையாக்கில்
அன்பர்க்கையவதரிக்கு மாயன்நிற்க
அருமறைகள் தம்த்செயதான் தாளேகொண்டு
தன்பற்ற மதாகவி தோன்றக்காட்டும்
தொல்லுழியே நல்வழிகள் துணிவார்கட்டே.

இன்பத்தில்—“அண்ணிக்கு மழுதூறும்” என்று முதற்பாட்டிற் சொல்லப்
பட்டு “இன்பமெய்தினேன்” என்று இரண்டாம்பாட்டில்
அதுவதிகபபட்ட ஆநந்தரூபமான அதுபவத்தில

இறைஞ்சதலில் “மேவினைவன்பொன்னடி” என்று கூறப்பட்ட சாண
ஸமாச்சரணத்தில்

இசையும்தேற்றில்—அ.பு.பகம மபண்ணப் புருஷார்த்தத்தில்; “திரிதந்தாகிலும்”
எனகூட மூன்றும்பாட்டில்—பகவதவிஷயத்தை ஆழ்வாருகந்த
விஷயமென்று அவ்வத்யாலே இசைகின்றேனெயாழிய,
ஆழ் பானாதத்தவிர்த்து பகவதவிஷயமானது எனக்கு ஸ்வநம்
இராமச்சுடியதன் நிறன லுமளவும தாத்பரீபமாகையாலே
ஆபவரீ தமக்கு நிருபாதிசமாக இசையக்கூடிய புரு
ஷதாதத்தமென்று வ.பகர்த்தமாகிற அர்த்தத்தை ஸங்கர
வரித்தாடி.

இகநாத பல்லுறலில்—ஒருகாலம் கிதையாத பந்துத்வத்தில்; ‘அன்னையாய்
அத்தனாய்’ என்றதை ஸங்க்ரஹித்தபடி.

இராகம் மாற்றில்—அது சிதவான விஷயத்திலுள்ள ஆசையைத் தவிர்த்ததில் ;

“முன்னெலாம்...கம்பிளேன் ; இன்று சதிரத்தேன்” என்ற

தலைகோக்கு

தன்பற்றில்—தானே தன்பற்றை யுண்டாக்குகையில் ; “இன்றுதொட்டும்...தன்

புகழேத்தவருளினான்.”

வினைவிலக்கில்—பாப நிவாரணத்தில் ; “பண்டை வல்லினை பாற்றியருளினான்.”

தகவு ஓக்கத்தில்—திருபாவின் உத்காஷத்தில் ; “அருள்கண் டரிவ்வுலகினில்

மிக்கதே.”

தத்துவத்தை உணர்த்துதலில்—கதலோத்பாதத்தலில் ; “வேதத்திணுட்பொருள்

நிறகப்பாடி”

தன்மை ஆக்கில்—ஸ்வரூப விகாஸத்தைபண்டாக்குவதில் ; “செயல் நன்றாகத்

திருத்திப் பணி கொள்வான்.”

இவை பத்தும் விஷயஸப்தமிகள் ; இவை விஷயமாக என்றபடி. இவற்
றுக்குத் “தொன்றக்காட்டும்” என்பதொரு அகவயம் இவ்வர்த்தவகளை உட்
கொண்டு ஸ்ரீமதூரகவிகள் அருளிச்செய்த என்றபடி.

[ஆன்பர்க்கே இப்பாதி, ஆசைநீக்காகவே அவதரித்தருளுமவனான எம்
பெருமான நிறகச்செய்தேயும் அவனை அநாதரித்து, வேதத் தமிழ்செய்த
மாறன் சடகோபன் திருவடிகளையே ஆசிரயித்துக் கயாதிரந்த மதூரகவிகள்
வினங்கக் காட்டியருளின வழியே முழுக்கூறுகளுக்கு உபாதிதமான மார்க்கம்.
ஸாவபலபாதனான ஸர்வேசலரானிருந்த ஓம் ஸதாசார்ய ஸமாசரயணமில்லா
தார்க்கு மோக்ஷவகிதையாதென்று முறையிடுகின்ற மதூரகவிகளுடைய
உத்தியும் அவ்வுடாநமும் ஆகவணியமென்றபடி.

ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்—துன்புலபினை தூமொழி வாழி.

ஸ்ரீரஸது.

ஆழ்வார எம்பெருமானா லீயர் திருவடிகளை சரணம்

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு உரை

அவதாரிகை.

ஸக்தவகுணமொன்றின் வழியிலேயே லெஸ்து முகமுணங்கட்கும் லசுட
பட்டுடொழுனை நிவிகளிட காட்டில ஆழ்வாராகப் பரமவிலகிணாகள்.

எங்ஙனே ? என்னில் ;

நிவிகளானவர்கள் தாம் தாம் அதுஷடிதத் தபொருபமான தம்மத்தி
னுடைய சக்தியாலே பிறர்த நானத்தினால். அறிவவேண்டி வறறைத் தெளிய
அறிந்து மகிழ்ந்து அந்தத்தெளியம் மகிழ் கியும் அடியாக மேனமேலும் சப

பரமபுருஷர்கடும் என்னும் ஸாரமாய ரஹஸ்யதாதத்ததை நன்குணர்ந்து அந்
கிலேயிலே ஊன்றி கின்றனராகவின்

“அவனடியாரடிபு கூடுபிதுவல்லால் விடுமாடுறன்படுதென” என்றும்
“எம்பெருமான் தான் உதாழிபார் காணநின் எந்தலைமலாரே” என்றும்
“அன்பினென்ற நயி உன்னடியாக காடபுத்தராய்” என்றும், “அடியாரக்
கென்னை யாட்டிடுத்க கிரஸர்” என்றும் பல பாசரங்களாலே மற்றையாழ்வார்
கள் பல பாசரேஷ்வத்தேதாபே கலந்தகடடியாக அதுஸக்தித்த பாகவதேஷ்வத்
வக்கை இவ்வாழ்வார் கித்தநயிடவேஷமாகக் கடைபிடுக்து, ஆசாரியர
னாநித்தமல்லது வெருன்றறியாமல் கதேககிஷ்டாபிடுக்தது இவர்க்கு
அந்நியஸாரதாரணமான அநிசயமேயாம்.

ஒரு முழுசுவக்து காண்து வகதிகள் ஆதரிக்கத்தக்கவர்கள்; எம்பெரு
மானும், பிராட்டியும் ஆசாரியனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், இவர்களுள் எம்பெரு
மான், அடியிலே இறந்துகிடந்த காணகலோபரங்களைத் தன் அருளாலே
கொடுத்த இவனைக் கரைமாநடு செர்க்கும் தெவனுக்கையாலே ஆதரிக்கத்தக்கவன்.
பிராட்டி, கர்ப்பமுறைமடியாக இவனிடத்திலிருநாதிக வாந்ஸவ்யமுடையனா
கையாலும், இவன் தன் குற்றங்களைக்கண்டு அஞ்சி எம்பெருமானை அணுகக்
கூசும்போது பருஷகாரமபண்ணிச் செர்ப்புகுமவளாகையாலும் ஆதரிக்கத்தக்
கவன். ஆசாரியன், உபாஸ்து பகவத்நிஷயத்தையும், பிராட்டி வைபவத்தையும்
உபதேசிக்கு மயனுக்கையாலும், தன் அருவடித்துக்காட்டி இவனை அதுஷ்டிப்
புகரு மயனுக்கையாலும், இவனது குற்றங்களைப் பார்த்தவளவிலும் கைவிடாதவ
னுக்கையாலும், தன் காரியத்தை மறந்தாகிலும் இவனுடைய ஹீதமே பாரத்துப்
மேடாந்மயனுக்கையாலும் ஆதரிக்கத்தக்கவன். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், இவனுக்கு
முதலிலே குசியைப் பிறபிடுத்கவர்களாகையாலும், ஆசாரியருடதேசித்த
நானததுக்கு அநிநுத்தியைப் பண்ணுமவர்களாய் உசாத்துணைபாணகயாலும்,
ஆசாரியனிடத்தில் மயாதிகளை வளரச் செய்துமவர்களாகையாலும், பரக்குதி
பாவபாபத்தாலே இவனுக்கு நேரும் தவறுதல்களைத் திருத்தவல்லவர்களாகை
யாலும் ஆதரிக்கத்தக்கவர்கள். ஆக இக்கால்வரும் ஆகரணியர் என்னுமிடத்தை

“நா துடிவெவாஹவ, விதுடிவெவாஹவ
சுவாபடிவெவாஹவ, சுதிபிடிவெவாஹவ”

பாக்குதேவோபவ பிசுருதேவோபவ

ஆசாரியகேவோபவ அதிதிதேவோபவ

என்று உபாதிஷத்தும் ஸுசியைக்கது இவரு, அதிதி ருபதம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வா -
கமோவெனில; ஆம் அதிதினாகினார் தாங்கள் முன்பு சிற்றிலிசுலைந்த
பிராகத்திலே புதுபவர்கள்; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாய் பாக்குதி பாக்குதன்களை விட
மேடாநுடைய பாணகத்திலே புதுந்தவர்களாகையாலே அதிதி ருபதம் ஸ்ரீவைஷ்
ணவபாணக குறைபிலை.

இனி, இக்காலவரில் மிகவும் ஆதரிக்கத்தக்கவர் ஆ? என்னில்; ஸ்ரீவைஷ்
ணவர்களுடைய வைபவஞ்ஞாநமும, பெருமான் பிராட்டிகளுடைய வைபவஜ்
ஞாநமும இவனுக்கு உண்டானது ஆசாரிய அநிகாரத்திற் குப்பின்பாகையாலே,
விடுவதித்து ஆதரணியை ஆசாரியனையாய்தது

ஆகையாலே, இந்த மதுரகவிதாழ்வார்-ஆரார்பவையவத்தை நன்கு அறிபு மவராகையாலும், ஆழ்வார் திருமடிகளிலே நெடுநாள் கைங்கரியம்பண்ணி அவருடைய அடக்காஹத்துக்கு இலகநாம்பு போர்தவராகையாலும், அவர் செவ் தருளின உபகாரத்துக்குக நைம்மாறு உண்டாக நினைத்திராதவராகையாலும், அவரை வாயாரபுகழ்ந்து தம்முடைய உள் ளடங்காத பகதிகருப போக்குவிடப் பண்டுகையாலும் இக்கண்ணியுண் சிறத்தாம்பு முகத்தாலே ஆழ்வார் வைபவத்தைப் போகிற சரவரன ஆராதிக்க அரியபைம், ஆராரியன போதிக் களியனுபுமிருப்பான்; சரவரன ஆராதிக் கிழிக்க ஆராரிக்குத் திருவிருத்தம் முகவிடமானது திரையாராதிகள் லெண்டிற்று; ஆராரியரை ஆராதிக்க இழிக்க இம்மதுரகவிகளுகது இப்பத்து பாட்டுகே அமைந்தது

இம்மதுரகவிகளுடைய அக்டவஸாயத்துக குப புராணபு நஷாகளில் பாரை ஒப்புசொல்லலாமென்றில; ஸ்ரீராமாயண புருஷர்கள் கால்வரில் ஒருவரான ஸ்ரீசத்ருகநாழ்வாரை ஒப்புசொல்லலா பொருத்தம். வேகத்தின் உபப்ரும் ஹஸமாக அவகரிக்க ஸ்ரீராமாயணத்தில் ராம லக்ஷ்மண பாத பத்தருக்கா என் றிற ராமாயண புருஷர்கள் கால்வரும் நான்கு அர்த்தங்களை அதுஷ்டித்துக் காட்டினர்: 'பெரிபொர சொலவதை சிறிபொர் செய்யக்கடவர்' என்கிற வாராயதர்ம முறைமைபப் பித்தருவர பரிபாலனாகி முகத்தாலே பெருமான் அதுஷ்டித்துக் காட்டினர் 'சேஷபூதன் சேஷிவிஷயத்தில் கைங்கரியம் பண்ணி ஸவரு பலபம் பெறக்கடவன்' என்கிற விசேஷதாயத்தை இளைய பெருமான் அதுஷ்டித்தார். பாதாழ்வாரும் இந்த சேஷ சேஷி முறைமை யையே பரிபாலித்தவராயினும் இவர்க்கு விசேஷமுண்டு: சீர்ப்பந்தப்படுத்தி அடிமைசெய்கா இளையபெருமான்; இவர் அங்ஙனனறிபே 'சேஷி உகந்த அடிமைபே' சேஷபூதனுக்கு ஆகாராயம்' என லாமிடத்தை அதுஷ்டித்தார். பெருமானைப் பிரிந்து தரிசுகிறருக்காய் பாயாகிற தன் செல்லாமைமையப் பாராது பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தை யே பார்த்துச் சித்திரகூடத்தினின் றும் மகிழ்ச்சியோடே மீண்டாநிறே இவர் ஆகையால் இவர்க்கு விசேஷமுண்டு

அக்டவியப் பட்ட பாதாழ்வாரைப்போது வேறொன்று மறிபாடுகையிருக்கை யாலே-பகவச்சேஷக்ஷக க ஷ்டையான பாகவதசேஷக்ஷத்தை அதுஷ்டித்தார் சத்ருகநாழ்வார். இக்க சத்ருக்க கது வால்வீகமுனிவர் விசேஷணமிடம் போது நித்தசத்ருக்கன் என்றான். பாதாழ்வாரை மாத்திரமேயன்றி ஆரதர சத்ருக்களான இக்கிரிபக்களையும் வென்றிருப்பான் என்று அகற்குப் பொரு ளுரைத்த பெரியவாச்சாரன்மீன்கை, 'அவனித்திரிடையத்தின் எல்லே எவ்வள வென்னில; 'வாஸஸாஜேஷிவிதி வஹா ரிணம்—புமஸம் த்ருஷ்டிசித்தாய ஹாரிணம்' என்கிற ராமஸௌந்தரியத்திலும் அவத்ருண்ணுதொழிகை ஆதரகி றது-பெருமானைப் பற்றும்போதும் தன் உகராயலையாகல அவருடைய லைல க்ஷண்யத்தாலே பாதலணநிக்கை தனக்கு உத்கேசயணை இவன் -பாதன் உகந்தவிஷயம் என்று பற்றுகை.' என்றாநிச்செய்தது இவ்வு அதுஷ்டிதயம்

அவதாரிகை முற்றற்று

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார திருமுடிகளைச் சாணம்.

ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்த
கண்ணி நுணர் சிறுத்தாம்பு.

கண்ணிநுணர்சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்
பண்ணியபெருமாயன் * என்னட்டனில் *
நண்ணித்தென்குருகூர் நம்பிபென்றக்கால் *
அண்ணிக்கு மழுளமும் என்னாவக்கே.

(க)

கண்ணி	{ (உடம்பிலே உறுத்துட்டி பல) முடிக்கோயுத தகாட்	என் அபடனில	{ எனக்கு ஸ்வாமியான ஸாதேசவரனைவிட்டு,
துண	{ (மடம்பிலே அழுந்துமபடி) குட்டமபடி	கண்ணி	{ (ஆழ்வாரைக்) கிட்டி ஆசாயித்து
சிறு	{ (எட்டம்போராதபடி) சிறிதாயிருக்கிற	தென்குருகூர்	{ தெற்குத் திசையிலுள்ள (ஆழ்வார் திருநகரி பென்னும) குருகூருக்கு நிவாஸகரான ஆழ்வார் எனது (அவரது திரு காமத்தைச்) சொன்னால்
தாம்பினால்	கயிறறிஞால்	என்றக்கால்	
கட்டுண்ண பண்ணிய	{ யசோதைபயிராட்டி தகானைக்க டுட்டி பண்ணுவித்துக்கொண்ட	அண்ணிகரும்	பரமபோகமாயிருக்கும்;
பெருமாயன்	{ விசேஷ ஆசனிட சத்தியுத்தனும்	என நாவக்கே	என ஒருவனுடைய நாவக்கே
		அழுது ஊறும்	அமருதம் ஊறு கிற்கும்.

ஆழ்வாருடைய ஓடபற்ற மடாகயதைதையும், அந்த டேசகயதைதின்
ரஸமறித்தவர் தாமொருவரை என்பதையும் இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார்.
கம்மாழ்வார், மற்றுள்ள அபதாரங்களிற் காட்டில் கருவ்ணுவதாரத்திலே,
அது தன்னினும் கவரீத சொர்மபண்ணி ஆபச்சிபர்தாம்பினால் உரலினிடை
ஆபபுண்டிநந்த அபதாரத்தில் (எத்திறம்) உரலினொடினைந்திருந் தேக்கிய
எனிலேய் என்ற ஆறுமாதம் மோலித்திருந்தவராதலால், அந்த அபதா
கத்தை முன்னிட்டுக் கண்ணிரானைக் கூறுகின்றார்.

தேவமற்றநியாதே ஆழ்வாரைப் பற்றின இவர் முதலடிபிலே பகவத் விஷ
யத்தில் இறங்குவானேன்? அதிலுப என் அபடன் எனது பரமோத்தேசயதை
தோதறச சொலலுவானேன்? என்னில; ஆழ்வார் ஆதங்காற்பட்ட துறை
என்பதுபற்றியும், ஆழ்வார் உகாத விஷயத்தைப் பேசினால் அவர்க்கு முக
மலாத்தி உண்டாகுமென்று பற்றியும் பேசுகிறார் மேலும் சரமபர்வதிக்
பர்க்கு பகவதவிஷயம் ஸாவாதமர அருத்தோயமுமனது; தாமாக ஸாக்ஷாத்

பகவத்விஷயத்தைப் பற்றக்கடாதேயொழிய, தமது ஆசிரியர் உகந்தவிஷயமென்று அவ்வழியாலே பற்றுவாக விருத்தமன்ற. மேலும் இப்பாட்டில் எம்பெருமானை விட்டு ஆற்றவாரப்பற்றி மகிழ்க்தவாறு கூறுகின்றதேயன்றி, பகவத்விஷயத்தைப் பற்றுவதாகக் கூறப்படவுமில்லை. முதலடியிலே எம்பெருமானைப் பேசியதனாலும், அதிலும் எம்பெருமானுக்கு இட்ட விபேஷணங்களின் வைவக்ஷண்யத்தாலும் ஆபாதக் தோற்றகூடிய பங்கையை அறுவதித்துப் பரிஹரித்ததித்தனை

என் அப்பனில்—என் அப்பனைவிடென்றபடி. வடநூலார் 'வ்யப்பிலோ பே பஞ்சமி' என்பர்; 'வ்ருக்ஷாத் தர்ணம் பததி' என்றவிடத்து 'வ்ருக்ஷாத்' என்றபஞ்சமியானது 'வ்ருக்ஷம் விஹாய' என்ற ஸ்தாகத்திலையா மென்று உதாஹரணமுங் காட்டுவர்; அதுபோல் இங்குக்கொள்க.

கண்ணிரான், வெண்ணெய் களவுசெய்கிற தன்னை யசோதைப்பிராட்டி அடிக்கடி தாம்பினால் கட்டி வருத்துகின்றாளென்று விட்டிலுள்ள கயிறுகளைத் துணிதுண்டாக அறுத்து வைத்திடுவான்; அவற்றை அவள் ஒன்றோடொன்று முடிபோட்டு ஒரு கயிறுவடிவமாக்கி அதுகொண்டு கண்ணிரானைக் கட்டுவன்; ஆனதுபற்றித் தாம்புக்குக் கண்ணி என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. நான் சிறு என்ற அடைமொழிகள் தாம்பின் சுற்றளவிலும் நீட்டளவிலுமுள்ள சிறுமையைக்கூறும்; மெலவிதாய்க் குறுகிய என்றபடி. இப்படிப்பட்ட தாம்பினால் கட்டிம்போது, தன் உடம்புகு எட்டம் போராதபடி நிகச்சிறிதான அத்தாம்பினால் கட்டமுடியாதபடி எளிதில் தன்னைத் தப்புவித்துக்கொள்ள வல்லவனானும், தனது வெள்ளில்யம் வெள்ளையம் ஆரரித பாரதந்திரியம் முதலிய சிலங்களை வெளியிடுவதற்கென்றே பரதவசிலையைத்தவிர்த்து மறுவ்ய ஸஜாதீயனாக அவதரித்திருக்கிற தான் உரலோடு கட்டுண்டிருக்கை முதலிய இவ்வகைகளால்தான் அக்குணங்களை விளங்கச்செயது கொள்ளவேணுமென்று கொண்டு, ஒரு சுற்றுக்குப் போராத தாம்பு இரண்டு மூன்று சுற்றுக்குப் போரும்படி உடம்பைச் சுருக்கி அமைத்துக்கொண்ட அற்புதம் கட்டுண்ணப்பண்ணிய என்ற சொல் ரயத்தாற் போதரும் "கட்டுண்ட" என்னுது கட்டுண்ணப்பண்ணிய எனவது—தன்னைக் கட்டுவதற்குத் தானே இசைவது போந்தமைமையான்கு காட்டவற்றென்க

இங்கு ரஞஜீபாருணிச்செயல்—"ஆரரிதர் கையாலே கட்டுண்ணாவிடில் லீலத்துக்குப் போராத. அராரரிதனைக் கட்டாவிடில் பரபாவத்துக்குப் போராத ராஜா வானவன் எவிரிகளைக் கட்டிலைக்கையும பும்ஸ்தவம்; தன் மஹிஷாசுரனை கையில் பூமாலையாலே கட்டுண்டு கிடக்கையும் பும்ஸ்தவம்."

பாம்புநுடன் கர்மவாயுதான ரம்பொலிபரைப்போற் பிறந்தவாறும், பசிபுண்டாகி கவநீதம் முதலிடவற்றை விடும்பவாறும். அவற்றை இடுவாரிலலாமல் களவுவழியிலே பெறுகையும், அவற்றைச் சடக்கென விழுங்கிவிட்டு

உ. நாலினுல்கவிற்றி.

மறைத்துக்கொள்ளமாட்டாமல் வாயது கைததாக ஆகப்பட்டுக்கொள்ளுகையும், இடக்கை வலக்கை யறியாதவர்கள் கையாலே கட்டுக்கையும், ஸம்ஸாரபந்தங் களையெல்லாம் தவிர்க்கவல்லவனு தான் இந்த பந்தத்தைத் தவிர்த்துக் கொள்ள மாட்டாதவனாகி ஏங்கிப்பங்கி அழுதாயுமாகிற இவையெல்லாம் என்ன ஆச்சரியம்! என்பார் பெருமாயன் என்கிறார் இவனுடைய மேன்மைக்கு எல்லை காண முடியுமாயினும் நீமைக்கு எல்லைகாண முடியாதென்ப

[என் அப்பனில்.] நஞ்சியருரை:—“கீழ் ஆசார்யருகி பரிக்குவீர்தமான அர்த்தமாகையால் க்ருஷ்ணாருத்தாந்தம் சொலவிற்று; மேல் உத்தேசாய மான (ஆழ்வார்) விஷயத்தைச்சொல்லாதே அவனை என்னப்பனென்பானென்? என்னில; தம்மை ஆழ்வார் அங்கீகரிக்கைக்காக எம்பெருமானோடு தமக்கொரு ஸம்பந்தம் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார். ஒநூக்குப் போம்போது வழியிடை யிலே ‘நீரும் சிழிலும் கன்றாயிருந்தது’ என்று ஒதுங்கினால் உத்தேசாயமாக வேணுமோ?”

பகவத் விஷயத்தைவிட்டு ஆழ்வாரைப்பற்ற வேண்டியதுமில்லை; ஆழ்வார்! என்று ஒருகால் வாயினுற்சொன்னாலும் போது; என்பார் என்றக்கால் என். கிறார். அண்ணிக்கும்—தித்திக்கும் என்றபடி. ஆழ்வார்க்கு கிரந்தா பகவத் விஷயாபவத்தாலே பிறந்த ஆந்தாதிசயமடங்கலும் இவர்க்கு ஆழ்வாரை ஒருகால் சொன்ன மாத்திரத்திலே உண்டானபடி.

“அண்ணிக்கும் அழுதுறும்” என்று இவர் சொன்னவுடனே, கருவிலே திருவிலாதார் சிலர் ‘எங்களுக்கு ஆழ்வார் ரவிலக்கில்லையே’ என்ன; என் நாவுக்கே என்கிறார்; முதலடியான பகவத்விஷயமங்கட ரவியாதிருக்கிற உங்களுக்கு, சர்மாவதியான ஆழ்வாரளவும் ரவிகருமபடியான எனக்கு ரவிக் குமாபோலே ரவிக்குமோ? என்னை. அன்றியே என் நாவுக்கே என்றது—அநாதிகாலமாக விஷயாந்தங்கள் ரவிக் ததுக்கிடந்த என்னுடைய நாவுக்கே இன்று ஆழ்வாரென்றால் ரவிக் திருக்கும்படி என்னபாங்கியம்! என சுடுபடுகிற படியுமாம்.

நாலினுல்கவிற்றி இன்பமெடுத்தினேன் *

மேலினேன் அவன்பொன்னடிமெடும்மையே *

தேவமற்றறியேன் குருசுடர்நம்பி *

பாலினின்னிசை பாடித்திரிவனே.

(உ)

நாலினுல	நாககினுல்	மொன அடி	அழகிய திருவடிகளை
கவிமீறி	{ (ஆழ்வாரை) ஸநோத்திரம் பணனி	மேலினேன	ஆசரயிக்கப்பெற்றேன்;
இனபம		மெய்ம்மையே	இது ஸத்தியமே;
எய்தினேன்	{ ஆந்தத்தைப்பெற்றேன்.	மெய் தேவ	{ (ஆழ்வாரைப்பொழிய) வேறொரு தெய்வத்தை
அவன	அவ்வாழ்வாரை	அறியேன்	அறியமாட்டேன்;

குருகூர் கம்பி	{ திருக்கரிக்கு மிரவாஹகரான அவ்வாழ்வாருடைய	இன் இசை பாடி	இனிய இசையையே பாடிக்கொண்டு
பாவின்	அருளிச்செயல்களின்	திரிவன்	திரிடககடவேன.

தம்முடைய மனோவாக்காயங்களென்ற மூன்று கரணங்களும் ஆழ்வார் விஷயத்திலேயே ஏகாக்ரமாக சுமப்பட்டபடியை அருளிச்செய்கிறார் இதின். நான் என்னுடைய நாக்கைக்கொண்டு அப்ராப்கமான பகவத் விஷயத்திலே செலுத்தாமல் ப்ராப்தசெவியான ஆழ்வாரைத் துதிப்பதிலே செலுத்திப் பாமாநந்த மடைத்தேன் ; என் தலைபடைத்த ப்ரபோஜாம் பெறும்படி தலையை ஆழ்வார் திருவடிகளிலே மடுத்தேன் ; இது ஸத்யம்

தேவுமற்றறியேன் என்பதனால் நெஞ்சின் காரியஞ் சொல்லுகிறார் ; நம்மாழ்வாரையொழிய வேறொருவரைத் தெப்பவமாக நினைக்கமாட்டாது என்மனம் ; நம்மாழ்வாரையே பாதேவதையாகக்கொண்டேன் என்கிறார். முதலடியிலே சொன்ன நாவின் காரியத்தை மீண்டும் விசேஷித்துக் கூறுகிறார்—குருகூர் கம்பி இத்தியாதியால். எப்போதும் நம்மாழ்வாருடைய திவ்யப்ராபந்தங்களையே இனிய இசையுடன் பாடிக்கொண்டு திரிவேனெயன்றி, அவ்வருளிச்செயலைத்தவிர்த்து ஸந்த்யாவந்தந மந்த்ரத்தையும் இந்த நாக்கினால் உபசரிக்மாட்டேன் என்கிறாராகக்கொள்க.

இங்கே ஒரு சங்கை பிறக்கக்கூடும் ; அதாவது—“தேவுமற்றறியேன்” என்று இவர் எம்பெருமானை ஒதுக்கித் தள்ளுகிறபடியானால் அவ்வெம்பெருமானை தெப்பமென்று கொண்டாடுகிற அருளிச்செயல் மாத்திரம் இவர்க்கு உபாதேயமாகலாமோ? பகவத்விஷயத்தை உதறிவிட்டு ஆழ்வாரையே பற்றின விவர் அந்த ஆழ்வாருடைய பெருமையைப் பேசுவல்ல பிரபந்தத்தையன்றோ பாடிக்கொண்டு திரியவேணும்—என்று. இச்சங்கைக்கு முதற்பாட்டின் உரைத்தொடக்கத்திலேயே ஸமாதானங் கூறப்பட்டுள்ளமை காண்க. சரமபர்வ நிஷ்டர்க்கு பகவத்விஷயம் ஸர்வாத்மரா ஹேயமென்று ; நம் ஆசிரியர் உகந்த விஷயமென்று அவ்வழியாலே பற்றுரை ஸ்வரூபாறுடமென்றும் ஸ்வேச்சையாலே பற்றுரை விருத்தமென்றும் இவ்வளவேயுள்ளது.

இங்கு, “குருகூர் கம்பி பாலைப்பாடித்திரிவன்” என்னுமல, ‘பாவின் இன் னிசை பாடித்திரிவன்’ என்றதற்கு மகிழ்ச்சியாக நஞ்சீயருளிச் செய்யும் பாடி—ஐச்வரயத்தை அல்பாஸ்திரமென்று கழித்து, ஸ்திரமான ஆத்மபராப் தியை அபுருகூர்த்தமென்று கழித்து, ஸ்திரமுமாப்ப பம்மபோகயமுமான பக வத் ப்ராப்தியை ப்ராப்யத்தில ப்ரதமாவதியென்று கழித்து, இதில் சரமாவதி யான ஆழ்வாரையும் உத்தேசயானென்று கழித்து, அவரோடு ஸம்பந்தித்த விஷயத்தையும் ரஸாசாயமென்றென்று கழித்து, அத்தோடு ஸம்பந்தித்த இசையே தமக்கு உத்தேசயமென்கிறார் ; உத்பலத்தண்ணந் துழாய்த்தாராயி னுந் தழையாயினும் தண்கொம்பதாயினும் கீழ்வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினும்

கொண்டு விசயினை ' இத்தியாதியிற்படிபே பகவதஸ்மடந்தம் கழியக்கழிய நிறம் பெறுகிறபடி "

பாடித்திரிவனே என்ற சொல்நயத்தால், ஆழ்வாரருளிச்செயலைப் பாடவே தான் எனக்கு உடம்பில் வலிவு உண்டாகி ஸஞ்சரிக்கவல்லாக் தி உண்டாகிறது என்னுங்கருத்துத்தேரன் தும். " ரஸாயநஸைவ பண்ணித்திரிவாரணரப்போலே; இதுகாணும் இவாகரு தாரகமாய் இவரை ஸஞ்சரிக்கப் பண்ணுகிறது "

" நாலா யினுண்டே நமோதாரணுவென்று ஒவாதாரக்கு டுரையுண்டே " என்றும், " என் நாலிலின்கவி பாடுருவாக்குற கொடுக்ககிலைன் " என்றும் மற்றையாழ்வார்கள் பகவதவிஷய ஸ்துதியையே தமது நாவுக்குப் பயனாக நினைத்திருப்பர்; " அடியையடைந துள்ளநதேறி, ஈறிலின்பத் திருவெள்ளம் யான் மூழ்கினன் " என்று பகவதவிஷயாவகாஹநத்தைதேய தமக்குப் பேரின்பமாக நினைத்திருப்பர்; " கோலமாமென் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழலே " என்று பகவத பாதிஸைவையே தமது தலைக்குப் பேறுக நினைத்திருப்பர்; " கண்ணல்லால் தெய்வமில்லை " என்று அவனையே தெய்வமாக நினைத்திருப்பர்; இந்த ப்ராதிபத்திகளெல்லாம் மதாக்கவிகளுக்கு ஆழ்வார்திறத்திலே யாமென் பதை இப்பாட்டில் உய்ததுணர்க

நம்பின்னே யீடு:— " குருகூர்நம்பிபா ' என்றது—கண்ணிநுண் சிறுத்தாம் பென்னுதல்; திருவாய்மொழி என்னுதல். திருவாய்மொழிதன்னில் பலகாலும் ' குருகூர்ச்சடகோபன் ' என்றாரிதே; அவ்வழியாலேயாய்த்துத் திருவாய்மொழி தன்னையும் இவர் ஆதரிப்பது. "

மேய்மைமே— ' ஆழ்வார் நீசஜாதியிற பிறந்தவராதலால் அர்ச்சையில் அவர் ஆதரிக்கத்தக்கவரேயன்றி விபவத்தில் ஆதரிக்கத்தக்கவரல்லர்; [" ஓயிபதி-3 ண்பாண்ட நநூலிவ. "] மாதா புத்திரனுக்கு நம்ஸ்காணியைபா டினும் பறவியிடையா யிருக்குங்காலத்திலே அவள் எப்படி நம்ஸ்கரிக்கத்தக்காதலனோ அப்படி தான் நீசஜாதியான ஆழ்வார்கள் விடவத்திலே அநாதரணீபர் ' என்று பிதற்றும் த்ரமிடோபரிஷத்குதருஷ்டிகளின் மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே அருளிச் செய்கிறபடிபாரீர். மதாக்கவிகள் ப்ராஹ்மணோத்தமராயிருந்துவைத்தி, ஆழ்வாரருடைய விபவதசையிலே அவர்க்கு நான் ஸகலவித பரிசாயையும் செய்தேன் காண் என்று ஸதயமபண்ணிச் சொல்லுகின்றார் காண்மின்.

' நலிற்றின்பம் ' என்று பெரும்பாலும் ஒதப்பட்டாலும் " நலிற்றியின்பம் " என்ற பிராசீந பாடத்தை ஆதரிப்பீத அழகு; கலிவிருதத்தால் அமைந்த இப்பிரபந்தம்—நரசைமுதலாகத் தொடங்கப்பட்ட பாடிகள் ஒற்றொழித்துப் பதினொருமுததுக்கொண்ட அடியையுடையனவாகவும், நிரையசை முதலாகத் தொடங்கப்பட்ட பாட்டுக்கள் ஒற்றொழித்துப் பன்னிரண்டமுததுக்கள் கொண்ட அடியையுடையனவாகவும் அமைந்திருக்கும் முறைமைக்கிணங்க நலிற்றி என்றிருக்கவேணுமென்க நலிற்று என்றால் பததெழுத்தாட்சிமி மன்றோ. ' நலிற்று ' என்ற பாடத்தில், நலில் பகுதி; ' நலிற்றி ' என்ற பாடத்தில், நலிற்று பகுதி. பொருள் ஒன்றே. ... .. (உ)

திரிதந்தாகிலும் தேவபிரானுடை *

கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன்கான் *

பெரியவண்குருகூ நகர்நம்பிக்காள்

உரியனும் * அடியேன்பெற்றநன்மையே.

(௩)

திரி தந்தாகிலும்	{ (பகவதவிஷயத்தொடு ஒட்டந்தும்) திரிதந்தேனாகிலும்	திரு உரு	{ பிராட்டியோடு கூடிய திவ்ய ரூபத்தை
தேவ பிரானுடை	{ திருவ ஸ்திரிகளுக்கும் தலைவனான எம்பெருமானுடைய	நான் காண்பன	நான் ஸேவிப்பேன் ;
கரிய	{ (நீலமேகமெயர்) கறுத்ததாள்	பெரிய வண்குருகூ நகர்நம்பிக்கு உரிய ஆன் ஆய்	{ பெருமையையும் ஒள்தார்யமுமுடைய ஆழ்வார்க்கு அநாயாச சேஷபூதன யிருத்துவைத்து
கோலம்	அழகியதான	அடியேன் பெற்ற நன்மை	{ அடியேன்பெற்றபெறு இது காணீர்.

“தேவமுற்றறிவேன்” என்றா கீழ்ப்பாட்டில்; இதில் தேவமுற்று அறிவேன் என்கிறார் ஆழ்வார் பற்றின விஷயமென்று அவ்வழியாலே பற்றலாகும் என்கிற பாஸத்ராத்தத்தை விளக்குகிறாடி. “விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை வல்லபரிசு வருவியபோல அது காண்டிமே” என்றுளிறே ஆண்டாளும். ஆணையின்மேலே ஏற கினைப்பா தாமாக ஏறப்புக்கால் உதைபடுவர்; விரகநீர்த பாகன் மூலமாக ஏறினால் அத முறைமையாகும்; அப்படியே யாய்த்து பகவதவிஷயப்பற்றும்

“திரிதந்தாகிலும்” என்றதைக் “திரிதந்தேனாகிலும்” என்பதன் மருஉ மொழிபாக்கொண்டு உரைக்கப்பட்டது அன்றி, கிளையேசசமாகவே கொண்டு உரைத்தலுமொன்று. திரிதந்தலாவது திருப்பிவருதலாய், எம்பெருமானை விட்டு ஆழ்வாரளவும் போன நான் திரும்பி எம்பெருமானை விலே வந்தாகிலும் என்றும் திருவடமொழிப் பாவைவிட்டு இசைக்களைவிட்டு ஆழ்வாரையும் விட்டு “அவருகந விஷயம்” என்று பரதமபர்வததிலே திரும்பிவந்தாகிலும் என்றபடி.

“திரிதந்தாகிலும் தேவபிரானுடைக் கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன் நான்” என்றவாறே, சிலர் மனாகவிகளைநோக்கி “என்சொன்னீர்! என்சொன்னீர்? விட்டு எழிந்த பஞ்சுநிலில் மீண்டும் விழுந்தீர்” என்றுகூற, பின்னடிக்கால் அவர்கட்கு உதகாம அநுரிசுசெய்துநீர் தேவபிரானுடை நான் காண்டதானது என்னுடைய முயற்சி மூலமாக நேர்ந்ததாகில் எனக்கு இது தீமையேயாகும்; ஆழ்வார் திருவடிகளிலே நான் அடியேன்யிருந்துவைத்து அவர் வழியாலே பெற்றதாகையால் இது நன்மையேயாகும் என்றவாறு.

“தேவபிரானுடைக் கரியகோலத் திருவுருவைத் திரிதந்து நான் காண்பனாகிலும் (அது) பெரியவண்குருகூ நகர்நம்பிக்கு அடியேன் ஆளுரியனாய்ப் பெற்ற நன்மையாகுமெயன்றித் தீமையாகாது” என்றமாம். ... (௩)

நன்மையால்மிக்க நான்மறையாளர்கள் *
புன்மையாகக் கருதுவராதலில் *
அன்னையா யத்தினும் என்னை டாண்டிமே
தன்மையான் * சடகோப னென்றும்பிடே

(ச)

நன்மை பால்	{ நற்குணத்தால் மேனமை மிக்க பெற்றவர்களிடம்	அன்னை ஆய மதாவாடிம்
நால் மறை ஆவாகள்	{ நான்கு வேதங்களிலும் வல்லவர்களான வைதிகர்கள்	அத்தன் ஆய மதாவாடிம்
(எனனை)	அடியேனை	எனனை ஆண்டிமே } அடிபேனைக் கைக்கொண் தன்மையான் } டருளு ம்பவ்வினரான
புன்மை ஆக கருதுவா ஆதலில்	{ ஹேயகுணக்களே ஒரு வடிவுகொண்டதென் றெனனி உபேகரித திருப்பெரெண்டதுவே ஹேதுவாக	சடகோபன கம்மாழ்வார் என் கம்பி எனக்குத் தலைவர்.

முதற்பாட்டில் எம்பெருமானை விட்டு ஆழ்வாரையே பற்றின தாக்கூறின் நீர் 'ஆழ்வாருகந்தவிஷயம்' என்பதுபற்றி பகவத்விஷயத்தை விரும்புவா னேன்? ஆழ்வார் உகந்தால் நீரும் உகக்கவேணுமோ? என்று சிலர் கேட்க; ஸகல வைதிகர்களாலும் 'இது அபதார்த்தம்' என்று கைவிடப்பட்ட அடியேனை பாவரொரு ஆழ்வார் விசேஷமாகக் கடாக்கித்தருளி ஸகலவித பந்துக்களும் செய்க்கடிய காரியத்தைத் தாமொருவராகவே அடியேன் திறத்துச் செய்தருளிப் பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கிப்பருளினாரோ அவ்வாழ்வாரன்றோ எனக்குத் தலைவர்; அவர் உகந்தவிஷயத்தை நான் உகவா தொழிந்தேனாகில் ஆழ்வார் என்னை அங்கீகரித்தருள்வதற்கு முன்பு நான் நின்றநிலைக்கும் இப்போதைய நிலைமைக்கும் என்ன வாகி உள்ளதாம்? எனக் கருத்துத்தோன்ற அருளிச்செய்கிறார்.

[நன்மையால் மிக்க.] எனனை இகழ்ந்து கைவிட்டவர்கள் ஸாமான்ய புரு ஷர்களல்ல; நன்மையால்மிக்க நான்மறையாளர்களாகத்தக்க கைவிட்டது; அதாவது—ஒருவனிடத்தில் சில குணங்களும் சில தோஷங்களுக்கிடந்தால ிதோஷமாய்க்களைத் தள்ளிவிடிக் குணபாகக்களையே நோக்கிக் கைக்கொள்ளு தல், ஸவல்ப குணமுமல்லாமல் தோஷங்களே கூடி பூரித்துக்கிடந்தாலும் அக்குற்றங்களையே நற்றமாகக்கொண்டு கைக்கொள்ளுதலாகிற நன்மைபிற திறகவர்களாய்; இவ்வளவு ஆதமகுணபூர்த்தி உண்டாவதற்கீடாக நான்கு வேதங்களிலும் வ்யாஸபதம் செலுத்த வல்லவர்களான பெரியோர்களுக்கும் தமது நன்மைடைக்கொண்டு என்னைக் கைக்கொள்ள முடியாதபடி மஹாபாபி யாய்க் கிடந்தேனென்னு மிவ்வளவையே காரணமாகக்கொண்டு ஆழ்வார் கடாக்கித்தருளினார் என்கை. "நன்மையால்மிக்க நான்மறையாளர்" என்ப

தற்குப் பொருந்தியவர் கூரத்தாழ்வான் ஒருவரே என்று நம்முதலிகள் அனைவரும் ஒருமிட்டாக அருளிச்செய்வர்களாம் கூரத்தாழ்வான் இகழ்ந்து கைவிடும்படியான ஜந்து உலகத்திலேயேயுண்டாயினது; அப்படிப்பட்ட கூரத்தாழ்வானும் இம் மூரகவிகளைக்கண்டால் விலக்கித் தள்ளும்படியாக அத்தனை ஹேயவஸ்துவாயத் தாமிருந்ததாக நரசயா நுஸந்தாரம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறபடி.

[புன்மையாகக்கருதுவா.] புன்மை என்பது பண்புப்பெயர் (தர்மம்); புல்லியன் என்பது பண்பி (தர்ம); புல்லியன் [-சூதாந்தரன்] என்று என்னைக்கருதுவா என்னவேண்டியிருக்கப் 'புன்மைபாகக் கருதுவர்' என்றது — புன்மை என்று வேறொரு ஆதேயவஸ்துவும் புல்லியன் என்று வேறொரு ஆதாரவஸ்துவும் கிடையாது; புன்மையே மூரகவியாக ஒரு உருவை பெடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கின்றதென்று கருதுவர் என்றபொருள் தோன்றுவதற்காம். இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமான புன்மை மேற்பாட்டில் விசதம்.

கருதுவர் = காலவழுவமைதி; “விரைவினு மிகவினுத் தெளிவினுமியவபினும், சிறழவும் பெறுமுகக் காலமுமேதபுழி” என்பது நன்னூல்.

ஆதலில் = அனைவரும் கைவிட்டதுதானே ஹேதுவாக என்றபடி. ‘இனி இம்மூரகவிக்கு நாமலலது ரக்ஷகரில்லை’ என்று தம்முடைய க்ருபாமாத்ரப்ராஸந் நரசார்யத்வத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு என்னை ஆண்டா ரென்கிறார். நான்வேறு போக்கடியற்று ‘ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்’ என்று அடைக்கலம் புகுந்த பின்பு ஆழ்வார என்னை ஆண்டாளுளிராகில் அதற்கு நான் அவ்வளவாக உருக மாட்டேன்; என்னுடைய இசைவு இல்லாதிருக்கவும் தாமே என்னுடைய புல்லறுதியைப் பார்த்துக் கைக்கொண்டாளுளின க்ருபாதிருயம் என்னை உருக்கா நின்ற தென்கிறார்.

தெருப்புக்கு உஷ்ணம்போலவும் நீர்க்குச் சிதளம்போலவும் ஆழ்வார்க்கு இக்குணம் இயற்கையானது என்னுங் கருத்துத்தோன்ற ‘ஆண்டிடுந் தன்மை பான்’ என்ற சொல்லழகு நீர்க்குமின. ... (ச)

நம்பினேன் பிறர்நன்பொருள் தன்னையும் *
நம்பினேன் மடவாரையும் முன்னெலாம் *
செம்பொன்மாடத் திருக்குகூர்நம்பிக்கு
அன்பளும் * அடியேன் சதிர்த்தேனின்றே

(ஊ)

அடிமேன் { (இன்று ‘அடிமேன்’
என்று சொல்லும்படி
தருந்தின) நான்

முன எலாம் { (ஆழ்காரமுடைய விஷய
காரம் பெறுவதற்கு)
முனபெல்லாம்

பிரா அபலாருடைய
நல் பெருள் } நல்ல பெருள்களை
தன்னையும் }
நம்பினேன் ஆசைப்பட்டிக் கிடந்தேன்;
(மிதர்) மடவா } பிறருடைய ஸதீகனை யம்
ரைபும் }

நம்பினைன்	விரும்பிப்போந்தேன் ;	திரு குருகூர்	{ திருக்கரிக்குத் தலைவரான
இன்று	இப்போதோவென்றால்	நம்பிககு	{ ஆழ்வார்க்கு
செம் பொன்	{ செவ்விய பொன்னுற்	அன்பன் ஆய்	பகதனாகப்பெற்று
மாடம்	{ சமைத்த மாடங்களை	சதிரத்தேன்	{ சதிராபுடையேனானேன்
	முடைய		{ [சமத்தனாய்விட்டேன்.]

ஸத்துக்கள் உம்ஸமந் கைவிடுட்டடி உம்பக்கல் என்னபுன்மையிருந்த தென்ன ; அநாதிகாலமாகப் பாத்ரவயாபஹாரமும் பாதாரபரிக்காஹமும் பண்ணிப்போந்தேன் என்று முன்னிரண்டடிகளாற் கூறியபின்னர், 'இப்போது எப்படியிருக்கிறீர்?' என்றகேட்க, இப்போது ஆழ்வாருடைய அருளுக்கு இலக்காகப்பெற்றுச் சதிரனாய்விட்டேன் என்கிறார் பின்னிரண்டடிகளால்.

முதலடிக்கு—அபலருடைய பொருள்களைக் களவுசெய்தேன் என்று ஸாமான்யமாகப் பொருளாழிதும் நன்னொருள் என்ற ஸ்வாஸ்யத்தால் இங்கு ஆத்மாபஹாரம் பொருளாகக்கடவது. சச்வரனுக்கு பேரடிபூதமான விஷ்ணு ஆதமவஸ்துவை பென்னுடையதாக அபிமாமித்திருக்கையாகிற ஆத்மாபஹாரக் களவைச் செய்துபோந்தேன்என்கை. "பொந்யாஸ்யஹிதாநபிந்யாப்யதி வஷுதொகிவெதநதப்ய தவ்வாவ்வெ"ரொணா தாவஹாரிணா—யோந்யதா ஸந்தமாத்மாநமந்யதா பரதிபந்யதெ கிம்தேந நக்குதம் பாபம் கோரேணாத் மாபஹாரிணா" என்றதை இங்கு அதுஸந்திக்க.

"உதஜிவாராஷஸ்யந்யூ—உத்தம புருஷஸ்த்வந்ய:" என்கிற ப்ர மாணச்சாஸையாலே எம்பெருமானைப் பிறர் என்கிறது. இப்படி ஆத்மாபஹாரம் பண்ணினானாகையால் அதற்குப் பலமான விஷய ப்ராவண்பப் படுகுழியிலே விழுந்தேனென்கிறார் இரண்டாமடியில்; பகவத பாகவதவிஷயத்திலே வைக்கவேண்டிய மஹாவிஷயத்தை மின்னிடை மடவார்திறத்திலேவைத்தேனென்கிறார்

நம்பிள்ளை ஈடு:—ரத்தாபஹாரம்பண்ண அஞ்சாதவன் விரகும் வைக்கோலும் களவுகாண அஞ்சுமோ? ஈர்வான் 'என்னுடையது' என்று அபிமாமித்திருந்த (ஆத்ம) வஸ்துவை அபஹரித்தவன், ஸாமான்யர் 'என்னது' என்று அபிமாமித்திருக்கும் * வஸ்துவை அடஹரிக்கச் சொல்லவேணுமோ?"

நம்புதல்—விரும்புதல்; "நம்பும் போலும் நசையாகுமமே."

இப்படியிருந்த நீர ஆழ்வாசைக்கிட்டின்படி எங்ஙனே? என்று கேட்க; மடவார்களை ஆரதிப்பதற்காகப் பொருள்சேடிக் கொள்ளையடிப்பதற்கு இடம் பார்த்துத் திரியாநிற்கையில் அச்செம்பொன் மாடத்தைக் களவுகாணப் போனேன்; அங்கே வைத்தமாநிதியைக்கண்டு அகப்பட்டேனென்கிறார்; இவர்க்கு வைத்தமாநிதி ஆழ்வாரையாம்

சதிர்த்தேன்—க்குதக்குதயானேன் என்றபடி. சதூர என்ற வடசொல் சதிர் எனத்திரிந்து அது அடியாகப்பெற்றத வினைமுற்று இது. (டு)

* பரஸ்தீகீர என்றபடி.

இன்றுதோட்டுமேழுமையுமெம்பிரான் *

ரின்றுதன்புகழேத்தவருளினான் *

குன்றமாடத் திருக்குருகூர்மம்பி *

என்றுமென்னை யிகழ்விலன்காண்மினே.

(க)

இன்று தொட்டும்	இன்றுமுதலாக	குன்றம் மாடம்	மலைபோன்ற மாடங்களை புடைய
எழுமையும்	மேலுள்ளகாலமெல்லாம்	திரு குருகூர் மம்பி	திருநகரிக்குத் தலைவரான அவ்வாழ்வார்
மின்று	{ (நான்) அத்யவஸாயம் நிலைக்கப்பெற்று	எனதும்	(இனி) எக்காவத்திலும்
தன்புகழ்	{ தமமுடைய (ஆழ்வாருடைய) திருப்புகழ்களை	என்னை	என விஷயத்தில்
எத்த	துதிகும்படி	இகழவு இவன்	{ அநாதாமுடையவராக இருக்கமாட்டார்;
எம்பிரான்	{ எம்ஸ்வாமியான ஆழ்வார் அருளினான்	காண்மின	{ (இதனை அதுபவத்தில்) கண்டுகொள்ளுங்கள்.

“சதிர்த்தேனின்றே” என்று பரமாதந்தமாக அருளிச்செய்த மனாரகவி
களை நோக்கி ‘நீர் சதிர்த்தபடி என்?’ என்று கேட்க, இன்றுமுதலாக இனி
மேலுள்ள காலமெல்லாம் ஆழ்வாருடைய திவ்யகுணங்களையே நான் பாடித்
திரியும்படி அவ்வாழ்வாரால் க்ருபை பண்ணப்பெற்றேன்; இவ்வளவேயுமன்றி,
ஒருகால நான் ஆழ்வாரை இகழ்ந்தாலும் அவர் என்னை இகழமாட்டாரென்
னும்படி அவ்வளவு பாமக்ருபைகருப பாத்திரமாயினேனே! இதற்கு மேற்
பட்ட சதிர் உலகத்திலுண்டோ? என்கிறார்.

பகவதவிஷயத்தை ஆராயிப்பது ஒருகாலமும், பலன் கைகூடுவது வேறொரு
காலமாயிருக்கும்; அதுபோலன்றியே ஆழ்வாரை ஆராயித்த இன்றுமுத
லாகவே எனக்குப் பலன் கைகூடிற்றுக் காண்மின் என்பார் இன்றுதோட்டே
என்கிறார் எழுமையும்-எழு ஜம்மங்களிலும் என்றது உபசந்தனமாய் மேலுள்ள
காலமெல்லாம் என்றபடி இகழ்விலன்—இனி நான் வேறொருவரைத் தேடி
ஒயிம்படி என்னை இனி எக்காலத்தும் ஆழ்வார் கைவிடமாட்டார் என்கை.
காண்மினே-இது பாத்யஸ்தமாகக் காணக்கூடியதாயிருக்க ஆழ்வார் பெருமையை
நான் சொல்லக் கேட்காத மிகையன்றோ? ... .. (க)

கண்டுகொண்டென்னைக் காரிமாறப்பிரான் *

பண்டைவல்லினை பாற்றியருளினான் *

எண்டிசையுமறிமலியம்புகேன் *

ஒண்டமிழ்ச் சடகோபனருளியே.

(எ)

பிரான்	புறமோபகாரகராய்	பாற்றி	உருமாய்ந்து பேரம்படி
காரி மாறன்	{ பொற்காரியா திருக் குமாராரன் கம்மழ்வார்	அருளிஞன்	{ பறக்கடித்தருளிஞர்; (ஆதலால்)
என்னை	{ (தமது பெருமையை அறியாத) என்னை	ஒன் தமிழ் சடகோபன்	{ அழகிய தமிழ்க்கவிதளுக்கு ஆசாரமான அவவாழ்வா ருடைய க்ருபையையே
கண்டு	தடாகித்து	என திசையும்	எட்டுத்திக்குள்ளவாகளும்
கொண்டு	கைக்கொண்டு	அறிய	அறியும்படி
பண்டை	{ அநாதியாய்ப் பிரபலமா வல் வினை	இயம்புகேன்	சொல்லக்கூடவேன்.

கீழ்ப்பாட்டில் “தன்புகழேத்தவருளிஞன்” என்றவிடத்துக் கூறிய புகழேத்துகையாவது இதுதான் என்று இப்பாட்டில் வெளிப்படுகிறது: ஆழ்வார் திருவாய்மொழி பாடவல்லவர், எம்பெருமானையும் வசப்படுத்தவல்லவர் இத்தியாகவுள்ள அவருடைய புகழ்களை நான் ஏத்துகிறேனல்லவ்; பாவங்கள் கடுமூரித்துக்கிடந்த அடியேனைப் பரமபரிசுத்தனாக்கி ஆட்கொண்ட பெருமை யாதொன்றுண்டு. இதற்குமேல் வேறொருபெருமை ஆழ்வார்க்கு இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை, அந்தப் பெருமையையே நாடெங்குமறியப் பறையடிக்கின்றேனென்கிறார்.

கண்டுகோண்டு என்றவிடத்தில் கொண்டு என்பது துணைவினையன்று; கண்டு என்றும் கொண்டு என்றும் இரண்டும் தனித்தனி வினையெச்சங்கள். என்னைக் தடாகித்து, என்னுடைய துர்க்கதியே பற்றுகதாக என்னை அங்கீகரித்தருளி என்றபடி. “இருந்தான் கண்டுகோண்டு எனதேழை நெஞ்சாரும்” என்று ஆழ்வார் பகவதவிஷயத்திலே அதுஸத்தித்தவாற்றை இவர் ஆழ்வார்விஷயத்திலே அதுஸத்திக்கிறார்.

காரி மாறன்—ஆழ்வாருடைய திருத்தகப்பனார்க்குப் பொற்காரியார் என்று திருநாமம். ஆழ்வார் உலகநடைக்கு மாறாயிருந்ததால் மாறன் எனத்திருநாமம் பெற்றார். மாறன் பிரான், மாறப்பிரான்; “சில விகாரமா முயர் தினை” (நன்னூல்).

பண்டை வல்வினையாவது—பகவச்சேஷத்தவத்துக்கு எல்லையில் பாகவத ரோஷத்வமென்று அறியப்பெறுமை. பாகவதவிஷயத்தை விலக்கிப் பகவா னளவிலே பண்ணும் பக்தியைப் பார்ப்பென்றிறே நம் ஆசாரியர்கள் அருளிச் செய்வது. “ஊதெநததாரநவம் = பரதேந ததாரநகம்” என்றவிடத்து அநக: என்பதற்கு வியாக்கியானம் ஸேவிக்க

பாற்றி—பாறச்செய்து; பாறுதல் உருமாய்ந்தொழிதல்: பாறு என்ற வினைப்பகுதியடியாய் பிறந்து நிறைவியில்வந்த வினையெச்சம்.

அறியவியம்புகேன்—“அறியச்சொன்னவாயிரம்” என்று—ஆழ்வார் உலகமறியத் திருவாய்மொழி சொன்னாப்போலே நான் உலகமறிய அவரது அருளைச் சொல்லுகிறேனென்கிறார். “தமிழ்ச்சடகோபன்” என்றது தமிழையே திருப்பா மாகவுடைய ஆழ்வார் என்றபடி. ... (எ)

கண்ணிநண் சிறத்தாம்பு - தீவ்பார்த்ததீபிகை.

அருள்கொண்டாமேடியவரின்புற *

அருளிணுவ்வகுமறையின்பொருள் *

அருள்கொண்டாயிரமின்றமிழ்பாடினான் *

அருள்கண்டசிவ்வலகினில்மிக்கதே.

அருள் கொண்டாடும்	{ பகவத் கிருபையைக் கொண்டாடுகின்ற	இன தமிழ்	{ இனிய தவிர்ப்பாணையிலே அமைந்த
அடியவா	பகவதன்	ஆயிரம்	திருவாய்மொழியாயிரத்தை
இன்புற	ஆந்திக்கும்படி	பாடினான்	{ பாடினவருமான ஆழ்வாருடைய
அ அரு மறை யின் பொருள்	{ அந்த அருமையான வேதத் தின் உட்பொருள்களை	அருள் கண்டா	{ கருபை ஒன்றாமாத்திர மன்றோ
அருளிணான்	அருளிச்செய்தவராயும்	இ உலகினில்	இந்த லோகத்திலே
அருள் கொண்டு	{ பாமக்ருபையாலே	மிகவு	அதிகபுத்திருக்கிறது.

எம்பெருமானது அருளைக்காட்டிலும் ஆழ்வாருளே சிறியதென்கிறார். “கலைகளும் வேதமும் நீதினாலும் கற்பமுந் சொற்பொருள்தானும் மற்றை நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையினாலான செப்தான்” என்றபடி ஸகல வேதவேதாங்க துல்களையும் ப்ரஸாதித்தருளின எம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கு மேற்பட உலகில வேறொரு க்ருபையுண்டோ? என்று அந்த பகவத் க்ருபையிலேயே ஈடுபட்டிருந்த பாகவதர்கள், ஆழ்வா திருவாய்மொழி அருளிச்செய்தபின்னர் ‘ஹா! ஹா!! இவ்வளவு இனிமையான திவ்யபரபந்தம் போன்ற ஒரு தூலையும் இதுவரை ஈச்வரன் நமக்கு உபகரிககவில்லை; இன்றள வும் ஈச்வரனுக்கு மேற்பட்ட க்ருபாரு யாருமில்லையென்று நாம் மயங்கிக் கிடந் தோம்; * பாலேய்தமிழரிசைகாரா பந்தா ப்ரஸாயிரத்தை அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய திருவருளுககு நிகரான அருளுட் இனி உலகிலுண்டோ? என்று வியந்து மகிழ்ந்தனராம்; அதனை யருளிச்செய்கிறார்-இங்கு முதலடி யில்.

திருவாய்மொழியில், “எண்ணாதனகொண்ணும் நன்முனிவரினபந் தலைச் சிறப்பப், பண்ணார்பாடவின் கவிசுள் யானுபத் தன்னைத்தான்பாடி” என்ற விடத்து அருளிச்செய்யும் அந்த விசேஷத்தை இங்கு அதுஸந்திக்க; அந் தவது-திருவாய்மொழி அவதரிப்பதற்கு முன்பு முனிவர்களைவரும என்ன நினைத்திருந்தார்களென்றால்; எம்பெருமானாகு அபரிச்சிந்தமான ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகள் இருக்கின்றன; இவற்றையெல்லாம் உள்ள ஈ வர்ணிப்ப தாகத் தொடங்கின வேதங்கள் வர்ணிக்கமுடியாமல் ‘உதொவா வொ நிவ த-டு னை—யதோ வாசொ நிவர்த்தந்தே” என்னும்படி பின்வாங்கிவிட்டன; அக் குறைதீர அந்த பகவத்விபூதிகளை அதிவிச தமாக வர்ணிக்கவல்ல ஒரு ப்ரபந்தம் அவதரிக்கவேணும்; அத்தகைய பிரபந்தத்தை எம்பெருமான் எங்க மஹாது பாவரைக்கொண்டு அவதரிப்பிக்கப்போகிறானே’ என்று சிந்தித்திருந்தார்கள்;

திருவாய்மொழி அவதரித்தவுடனே அவர்கள் மீண்டும் நினைத்ததென்னவென்றால் 'ஐயோ! எம்பெருமானுக்கு இன்னுஞ் சில குணங்களும்; இன்னுஞ் சில விபூதிகளும்; இன்னுஞ் சில அவதாரங்களும் இல்லாமற்போயிற்றே!' என்று வருந்தினராம்.

[அருளினான் அவ்வருமறையின் பொருள்.] வேதார்த்தங்களை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தாரென்றால், 'வேதத்தை மொழி பெயர்த்தாரா? அல்லது தூக்குத் தொகையாக வேத தாற்பரியங்களை எடுத்துரைத்தாரா?' என்று விகற்பித்துக் கொண்டு வேதத்தில ஒரு பஞ்சாதியினுடைய அர்த்தமும் திருவாய்மொழியின் ஒருபாட்டிலும் ஆதாதீர்வியாகக் காணப்படாமையால் மொழிபெயர்த்தாரென்ன முடியாது; இனி, தாற்பரியமுரைத்தாரென்னில்; அதுவும் பொருந்தாது; எங்கனையெனில்; வேதம் கர்மகாண்டமென்றும் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் இரண்டுபாகமாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது; அவற்றுள் கர்மகாண்டத்தின் தாற்பரியம் ஒரு பாட்டிலும் காணமுடியாது; ப்ரஹ்மகாண்டத்தின் தாற்பரியமும் உபநிஷத்துகளிற் சொல்லுகிற பத்ததி வேறு; திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற வழி வேறு; அதற்கும் இதற்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லை; ஆதலால் 'வேதந் தமிழ் செய்தனரென்கை எவ்விதத்திலும் கூடாது' என்று சில பாமர மறுத்துக்கூறுவர்; இதைப்பற்றி நாம் 'தீரவிட வேத ரஹஸ்ய ஸர்வஸ்வம்' என்னும் கார்த்தத்திலே பாக்கச் சொல்லியிருக்கிறோம் இக்கே கருங்கச் சொல்லுகிறோம். வேதந் தமிழ் செய்தார் என்பதற்கு வேதத்தின் தாற்பரியங்களை ஐயந்திரிபற அழகாக விளக்கிக்காட்டினார் என்பது கருத்தாம். வேதத்தின் உண்மைய் பொருளறிபாதார் பலர் "தடுதெவகெவி வடவா ஸ்ரீலீலவணி—தத்ரைவ கேபி சபலாச சலபி பவந்தி" என்றாடி வேதவாக்கியங்களுக்கு அபார்த்தங்கள் பண்ணி, 'ப்ரபஞ்சமே முழுப்பொய்' என்பதும் 'ஈச்வரனே கிடையாது' என்பதும், 'ஈச்வரன் மாயாதிரோஹித ஸ்வஸ்வரூபனாய்த் தானே ஸம்ஸரிக் கிருன்' என்பதும், 'மூலப்ரக்குத்யாதிகளை ஜகத்காரணம்' என்பதும், 'தேவ தார்தரங்களை பாதைவம்' என்பதும், 'ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு குணமில்லை, விக்ரஹமில்லை, விபூதியில்லை' என்பதுமாய் இப்படி வேதங்களை ரஸாபாஸப் படுத்தி அலைத்துவிட்டபடியால் அந்த வேதங்களின் உண்மைய் பொருளைக் கையிலங்கு நெலவிக்கனியாகக் காட்டவல்ல திருவாய்மொழியும் அதற்கு அங்கோபாங்கங்களான மற்றுமுள்ள திவ்யப்ரபந்தங்களும் வேதரஹஸ்யமாகவும் வேதோபப்நும்ஹணமாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. ஸ்ரீதேசிகளும் "பொய்கை முனி.....மக்கையர்கோன் என்றிவாகள் மகிழ்ந்து பாடும், செய்ய தமிழ்மாலைகள் நார்தெவிய வோதித் தெவியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின் ரோமே" என்ற பாட்டால் இக்கருத்தை விளக்கியருளினார். "பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்களொருங்கவிடுவர்" என்பது ஆசார்யஹ்ருதயம். அழகியமணவாளஜீயர் அருளிச்செய்த ஐககண்டப் கார்த்தமும் நோக்கத்தக்கது. நிற்க.

அருளிஞன் என்பதும், பாடிஞன் என்பதும்-வினையாலணையும் பெயர்கள் ஆறும் வேற்றுமைத் தொகையும்

இவ்வுலகினில் என்பதை ஏழாம் வேற்றுமையாகக் கொள்வதிலும் ஐந்தாம் வேற்றுமையாகக் கொண்டு, ஆழ்வாருடைய அருள் இந்த லோகத்திற் காட்டி அம் பெரிது என்றுரைப்பதும் ஒங்கும்.

“பெரிதுபெரிது புவனம்பெரிது
புவனமோ நான்முகன் சேய்தபடைப்பு
நான்முகன் கரியமாலுத்தியில் வந்தோன்
கரியமா லலைகடலிடையில் துயில்வோன்
அலைகடல் குறுமுனி கையிலடக்கம்
குறுமுனியோலெனிற் கலசப்பிறவியோன்
கலசமோ புவிதனிற் கண்டதோர் சிறுமண்
புவிமோஅரலினுக் கொருதலைப்பாரம்
அரவோ உமையவள் சிவவிரல்மோதிரம்
உமையோ சிவபிரான் பாகத்தொடுக்கம்
சிவனோ திருமால் திருவடிமோடுக்கம்
திருமால் தோண்டர்த முள்ளத்தொடுக்கம்
தோண்டருட் பெரியோர் தூயசடகோடர்
சடகோபருள் சகத்தினும் பெரிதே.”

என்றார் ஒரு டாகவத கவிவரா.

அன்றி, இவ்வுலகிலே என்று ஏழாம் வேற்றுமையாகவே கொண்டு “அருள் கண்டரிவ்வுலகினில் மிக்கதே” என்ற சொல்வமைப்பு நயத்திற்கேற்ப பாசரம் மிக்கது பாம்பதத்திலே, அருள் மிக்கது இவ்வுலகத்திலே’ என்றுரைப்பதும் சிறக்கும். அதாவது-“கேட்டாரார் வானவர்கள் செவிகளினிய செஞ்சொல்லே” என்றபடி-திருவாய்மொழியை நித்யஸூரிகள் விசேஷமாக ஆதரிப்பதனால் திருவாய்மொழியின் பெருமை பாம்பதத்தில் ஒங்குகின்றது; அத்திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்வதற் குறுப்பான ஆழ்வாருடைய அருள் மாத்திரமே இவ்வுலகில் நிலாவுகின்றது என்றபடி.

... (அ)

மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்டோருள் *
நிற்கப்பாடிடேன் நெஞ்சுநிறத்தினுள் *
தக்கசீர்ச்சடகோட னென்றம்பிக்கு * ஆட்
புக்ககாதலடிமைப் பவனன்றே.

(க)

மிக்க வேதியர் வேதத்தின்	{ சிறந்த வைதிகர்களால் ஒதப்படுகின்ற வேதத்தினுடைய	தக்க சர்	{ தருதியான குணங்களை புடையவராய்.
உன் பொருள்	உன்னுறை பொருளானது	சடகோபன்	{ சடகோபனென்ற திரு நாமத்தை புடையவரான
நித்க	நிலை நிற்கும்படி.	என் கம்பிக்கு	{ (அந்த) ஆழ்வார் விஷயத்திலே
பாடி	{ (திருவாய்மொழியைப்) பாடி	ஆவடிக்க	{ அடிமை செய்வதற்கு உறுப்பான
என் நெஞ்சன்	{ என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே	காதல்	ஆசையானது
		அன்றே	அந்த கண்ணத்திலேயே
நிறுத்தினான்	{ (அந்த வேதார்த்தங்களை அல் வது திருவாய்மொழியை) ஸூப்ரதிஷ்டிதமாகி யருளிஞர் (ஆழ்வார்);	அடிமைப் பயன்	{ (ஆழ்வார் திருவடிகளில்) கைக்கரியம் செய்வதையே பயனாகவுடைத்தாய்த்து.

கருங்கல்லைத் துளைத்துக் குழியாக்கி அதிலே நீரைத் தேக்குவாண்டா போலே அதிமந்தமான என் நெஞ்சிலே வேதார்த்த விழுப்பொருள்கள் நனைந்து பதியும்படி திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்த ஆழ்வார் நிறத்தினைக் கட்டிச் செய்ய வேணுமென்று நான் ஆசைப்பட்டது அந்த கண்ணத்திலேயே பல பரவலாயிராயிற்று! என்று தாம் பெற்ற பேற்றின் பெருமையைப் புகழ் கிறார். ஆழ்வார் பகவத் விஷயத்திலே ஆழங்காற்பட்டு “இனியாமுருமை” என்று ப்ரார்த்தித்தவுடனே அவாக்கு அவ்வபேகிதம் தலைக்கட்டவில்லை; நெடுகான் கழித்தே “உற்றேனுகந்து பணிசெப்து உனபாதம் பெற்றேன்” என்றும் “அவாவற்று விடுபெற்ற” என்றும் சொல்லும்படி மனோரதவரித்தி யில் விளம்பமாயிற்று; இம்மதூரகனிகளுக்கோ அப்படியில்லை இவர் ஆழ்வார் திருவடிகளில் சேஷபூதராகப்பெற்ற கண்ணமும், இவ்வாழ்வார்க்கே நித்யகைக் கரியம் பண்ணவேணுமென்று மனோரதித்தகண்ணமும் அந்த மனோரதம் சுடேறப் பெற்று நித்யகைக்கரியம் வாய்த்தகண்ணமும் ஆகிய இம்முன்று கண்ணமும் ஒரேகண்ணமாப்த்து இவர்க்கு: இடையிற் சிறிது விளம்பமும் இல்லை என்னு மிதனால், பகவத் ப்ராவண்யத்திற்காட்டில் பகவத ப்ராவண்யத்திற்குள்ள னற்றம சொல்லிற்றாயிற்று. “கோளரியை வேறாக வேதத்திருப்பாரை வெல் லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம்” என்று திருமழிசைப்பிரானும்.

மிக்க என்ற அடைமொழி வேதத்துக்குமாகலாம், வேதியர்க்குமாகலாம். வேதத்துக்கு ஆகுமபோது “சுடர்மிரு சுருதியுள்” என்றபடி ப்ரமாணங்களில் தலைநின்ற வேதம் என்றபடி வேதியாக்கு ஆகுமபோது, அல்பசுருதரன்றிக்கே பஹுச்சுருதராய் வேதத்தை வஞ்சிக்கவில்லாத பாமைகாந்திகள் என்றபடி.

வேதியர் வேதம் என்றது-வைதிகர்களால் ஒதப்பட்டு அதுவே காரணமாக சாகாபேதங்களையும் காடகம் காண்வம் தைத்திரீயம் இதயாதி நாம பேதங்களை யும் அடைந்த வேதமென்றபடி. வேதியர்களுடைய வேதம் என்று ஆரூரம் வேற்றமைத்தொகை: “ஓதுவாரோத்தெல்லாம்” என்ற திருவாய்மொழிப்

பாசாத்திற் போல. 'ஐப்பொருள்' என்று பிரித்து, வேதத்தின் ஸூக்தமமான பொருள் என்றுமுரைப்ப.

“வேதத்தினுட் பொருள்நிற்கப்பாடி” என்பதற்குப் பரமரஸமாக ஓரர்த்த முண்டு. அதாவது “வேதப்பொருளே! என் வேங்கடவா!!” என்றபடி வேதத்தினுட்பொருள்-ஸூக்தாத் ஸர்வேச்வரன்; அவன் நிற்கப்பாடி என்றது சில குதர்க்கிகள் மறைகுலையச் சாதுசனங்களடங்க நடுங்கத் தருக்கச் செருக் காலே எம்பெருமானுடைய பாத்வத்தை இல்லே செய்தவளவிலே, எம்பெருமான் அதுகண்டு “நாஹம் நாஹம் 2சாஹம்” என்றாற்போலே “நான் பாதத்வமல் லேன்” என்று பிற்காலித்து ஓடப்புக; ஆழ்வார் * ஒன்றுந் தேவாகிற மாவட் டியையிட்டு அவ்வெம்பெருமானுடைய மத்தகஜத்தை ஓடவொட்டாதே நிலை நிறுத்திப் பாத்வஸ்தாபனம் பண்ணினமையைக் கூறியவாறு. இக்கருத்து ஆழ்வா ருடைய “பராங்குசன்” என்ற திருநாமத்திலும் தோற்றும்; பர—பரமபுருஷ னுக்கு, அங்குசன்-மாவட்டி போன்றவன். “வலக்கையாழி யிடக்கைச் சங்க மிவையுடை மால்வண்ணனை; மலக்கு நாவுடையேற்கு” என்ற திருவாய்மொழி யிலும் இக்கருத்து உறையுமாறு காண்க.

சூட்டிக்காதல்=புக்க என்னும் பெயரெச்சம் காரியப்பொருளதாய், ஆன் புருவதற்குக் காரணமான காதல் என்றதாய்; ‘நோய்தீர்த்த மருந்து’ ‘நின்னைக் காணும் ஆவா’ என்ற விடங்களிற்போல.

அடிமைப்படன் என்றது - அடிமைப்படியான வுடையதென்று பொருள் படுதலால் அன்மொழித்தொகை அன்றே என்றது - “அன்றெனக்கிளவி ஆமெனத்தகுமே” என்றபடி ஆம் என்னும்பொருளதாக உரைத்தலுமொன்று.

ஆழ்வார்திறத்தில் சேஷத்வம் முற்படக் காதலை [கைங்கர்ய ருசியை] விளைத்து உடனே கைங்கர்யரூப புருஷார்த்த விரித்தியில் முட்டிவிடும் என்பது நான்காமடிக்குத் தேர்ந்த பொருள். ... .. (க)

பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும் *

செயல்நன்றாகத் திருத்திப்பணிகொள்வான் *

குயில்நின்றால்போழில்குழ் குருகூர்நம்பி *

முயல்கின்றேனுன்றன் மொய்கழற்கன்பையே. (ம)

பயன் அன்ற ஆகிலும்	{ (பிறர் திருந்துவதால்) தமக்கொரு பயனில் லாமற் போனாலும்	{ செயல் தமது அழகுடாநகதாலே நனஞ்ச திருத்தி	{ நனஞ்ச நனஞ்ச இகழித்து
பாங்கு அல்ல ஆகிலும்	{ (அவர்கள் திருந்துகைக்குப்) பாங்காக அமையாமற் போனாலும்	{ பணி கொள்வான்	{ (அவர்களை) ஆட்கொள்வதற்காக

† திருவாய்மொழி நாலாம்பதில் “ஒன்றுந்தேவும்” என்ற திருவாய்மொழி பாத்வ ஸ்வரபகமாதல் அறிக

குயில் நின்று ஆல் பொழில் குழ குருகூர்	{ குயில்களானவை நின்று ஆரவாரஞ் செய்யப் பெற்ற சோலைகளாலே குழ: டட்ட திருக்களியிலே (எழுந்தருளியிருக்கிற)	உன்தன் தேவரீருடைய மொய் கழற்கு சிறந்த திருவடிகளில் அன்பையே { அன்பு உண்டாவதைக் குறித்தே முயல் கின்றேன் } முயற்சி செய்கின்றேன்.
நம்பி!	ஆழ்வாரே!	

ஆசாரியர்கள், அநுவருத்தி ப்ராஸந்ராசார்யரென்றும் க்ருபாமாத்ர ப்ராஸந்
நாசார்யரென்றும் இருவகைப்படுவர். சிஷ்யன் பலகாலும் அதுவர்த்தித்தால்
பின்பு அநுள்புரிந்து அந்த சிஷ்யனை அதுக்ரஹிப்பவர்கள் அநுவருத்தி ப்ரா.
ஸந்நாசார்யர் எனப்படுவர்; திருக்கோட்டியூர் நம்பி போல்வார். எம்பெருமா
னார், கோயிலுக்கும் திருக்கோட்டியூர்க்கும் பதினெட்டு தடவை நடந்து வருந்
தினபின்புதானே திருக்கோட்டியூர் நம்பி ப்ராஸந்நாசார்யருளினார். அங்கணன்றியே,
ஒருவன் அதுவர்த்தியாகிவிடும் அதற்குமேல் விமுகனுமா யிருந்தாலும் முலைக்
கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலே அவனை அதுக்ரஹிப்பதைத் தம்
பேருக விளைத்துத் தாங்களே அவனைப்பலகாலும் அதுவர்த்தித்துத் திருத்திப்
பணிகொள்ளுமாயிரியர் க்ருபாமாத்ர ப்ராஸந்நாசார்ய ரெனப்படுவர்; எம்பெரு
மானார், பட்டர், நம்பிள்ளை போல்வார். அப்படிப்பட்ட ஆசார்யத்வபூர்த்தியை
மதுராகவிகள் நம்மாழ்வார் திறத்திலே ஸ்வாதுபவத்தாற் கண்டறிந்தவராதலால்
அக்குணத்திலே சுடுபட்டுப் பேசுகிறார். “தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும்
இவர்க்கும் இவாடி. பணிந்தவாக்குமே இவையுள்ளது” [ஆசார்யஹ்ருதயம் -
நட-வது ப்ராசாரணம்] என்ற ஸ்ரீஸூக்தியின் பொருள் இங்கு அதுஸந்திக்கத்
தக்கது. [தாய்—வலிதை; மகன்—ப்ராஹ்மாதன்; தம்பி—விபீஷணன்; இவர்—
நம்மாழ்வார்; இவாடிபணிந்தவர்—எம்பெருமானார்.]

உலகத்திலே ஸமாத்யமாக ஒருவன் ஒருவனுக்கு ஒருதவி செய்வது ஒரு
கைம்மாறுபெறக் கருதியேயாம்; ஆழ்வார் தம்முடைய அதுக்ரஹித்துக்கு ஒரு
வனை இலக்காக்குவது அங்கன் ஒரு பயனைக் கருதியன்று; கருதினாலும் அவ
னால் ஒருபயனும் பெறுவிக்கவும் முடியாது. அப்படிப்பட்ட நிஷ்பல ஜத்துவை
யாய்த்து ஆழ்வார் அதுக்ரஹிப்பது என்ற அர்த்தம் பயனன்னுகிலும் என்ப
தில் அடங்கியுள்ளது பாங்கலராசிலும் என்றது - அநதிகாரிகளாகிலும் என்ற
படி. பழுவேத ஸபைலும் போக்கித்திரியும் ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்துவதற்
கென்றே திருவவதரித்த ஆழ்வார் இந்த வணங்காமுடி ஸம்ஸாரிகளோடு
மாசடித்துக்கொள்ள கிறாய்த்து “ஆரானுமாதானுஞ் செய்ய, அகலிடத்தை
ஆராய்ந்து அது திருத்தல. வதே?” [பெரிய திருவந்தாதி.] என்று வெறுத்துக்
கைவாங்கினாலும் பின்னையும் அவர்களை விடமாட்டாதே “சொன்னால் கிரோத”
மித்யாதிகளாலே பல்லாயிரமுறை உபதேசித்துத் திருத்தப்பார்த்தது இவரு
டைய க்ருபாமாத்ர ப்ராஸந்நாசார்யத்வத்தை நன்கு விளக்கவற்றன்றோ.

பணிகொள்வான் என்பதை வான்விசுதி பெற்ற எதிர்கால வினையெச்சமாகக்கொண்டு, 'திருத்திப் பணிகொள்வதற்காக' என்று உரைத்தோம்: இவ்வினையெச்சம் எவ்வினையைக்கொண்டு முடிவின்றதென்னில்; குருகூர்நம்பி என்றதற்குக் 'குருகூரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற நம்பி' என்று பொருளாதலால் 'எழுந்தருளியிருக்கிற' என்று வருவிக்கப்பட்ட பெயரெச்சத்தின் பகுதியான எழுந்தருளும் வினையைக்கொண்டு முடியுமென்க. அன்றி, நம்பி என்னும் பெயர், நம்பு என்னும் வினையடியாய் பிறந்ததாதலால் அவ்வினையைக்கொண்டு முடியுமென்பதும் சாஸ்ப்பொருத்தமுடைத்தாம். "நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே." திருத்திப் பணிகொள்வதற்காகத் திருக்குருகரை மேவியிருப்பவரென்க. இனி, 'பணிகொள்வான்' என்பதை வினையாலணையும் பெயராகக்கொண்டு, பணிகொள்வானான குருகூர்நம்பி என்று இயைத்தால் குற்றமென்? என்று கேட்பீர்; கேண்மின்: இங்கு நம்பி! என்பது அண்மைவினி; முதல் வேற்றுமையன்று; ஆகவே முன்னிலையாதலால் அதற்கேற்பப் 'பணி கொள்வாய்' என்று இருந்தால் நன்கு பொருந்தும்; கொள்வான் என்று படர்க்கையாகிருத்தலால் சிறிது வருத்தப்பட்டுப் பொருத்தவேணுமே.

"குயில்கின்று ஆர் பொழில்சூழ்" என்றும் ஓதுவர்.

"அன்பை முயல்கின்றேன்" = கீர்செய்த மஹோபகாரத்துக்கு நான் அது ரூபமாகச் செய்வதொரு பரத்யுபகாரமில்லையாயினும் தேவரீருடைய திருவடிகளில் பரிபூர்ணமான அன்பையாவது அமைக்கலாம்; அதுவுமில்லை; 'ஆழ்வார் திருவடிகளில் அன்பு வைக்கவேணும் அன்பு வைக்கவேணும்' என்கிற யோசனையும் முயற்சியுமாயெயிருக்கிறதேயன்றி முற்றின அன்பு அமைந்திலது என்ற படி.

(11)

அன்பன்றனை யடைந்தவர்கட்கெல்லாம்

அன்பன் * தேன்குருகூர்நகர்நம்பிக்கு *

அன்பனாய் மதுரகவி சோன்னசொல்

நம்புவார்பதி * வைகுந்தம்காண்மினே.

(கக)

அன்பன் { ஆச்ரித பக்பாதி யான
தன்னை { எம்பெருமானே

அடைந்தவர் { ஆச்ரயித்தவர்களான
கட்கு { ஸகல பாகவதர்
எல்லாம் { பக்தவிலும்

அன்பன் பக்தியையுடையாரான

தேன்குருகூர் { நம்மாழ்வார் விஷயத்திலே
நகர் நம்பிக்கு {

அன்பன் ஆய் பக்தனாயிருந்துகொண்டு

மதுரகவி { மதுரகவி அருளிச்செய்த
சொன்ன { இத்திவ்வியப்
சொல் { பிரபந்தத்தை

கம்புவார் { (சங்களுக்குத் தஞ்சமராக்)
விச்வலித்
திருப்பவர்களுக்கு

பதி வாஸஸ்தாதமாவது

வைகுந்தம் { பாமபதமாம்.
காண்மின் {

நம்மாழ்வார் விஷயத்திலே பரமபக்தி பரீவா ஹமாக வெளிவந்த இக்கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பை மஹாவிச்வாஸத்துடன் ஓதவல்லவர்கள் பரமபதத்திலே போய் ஆழ்வார் திருவடிநிழலிலே வாழப்பெறுவர் என்று பலச்ருதியோடே பிரபந்தத்தை நிகமநஞ் செய்தருளினர்.

“அன்பன்தன்னை அடைந்தவர்கட்கெல்லா மன்பன்” என்னுயிவ் வடை மொழி ஆழ்வார்க்குமாகலாம், மதுராகவிகஞ்ருமாகலாம். ஆழ்வார்க்கு ஆகும் போது—“பயிலுந் திருவுடையார் பவரேலுமவர் கண்டார்” என்றபடி சாதி ஒழுக்கம் முதலியவற்றின் ஆராய்ச்சியின்றியே பகவத் பக்திமாத் திரத்தையே பற்றாசாகக்கொண்டு ஸகல பாகவதரிடத்தும் அன்புமிக்க ஆழ்வார் என்றதாசி ரது. மதுராகவிகஞ்ரு அந்நயித்தால்-பாகவதரெல்லாளவிலும் வைத்திருந்த அன்பை ஆழ்வாரொருவரளவிலே மடுத்த மதுராகவி என்று கருத்தாகக்கடவது.

[வைகுந்தங் காண்மினே.] ஆழ்வாரே உத்தேச்யமாகில் ஆழ்வார் திருநகரி யன்றோ பதியாகவேணும்; பரமபதத்தைப் பதியாகச் சொல்லுவானேன்? என் னில்; (நம்பின்னையீடு.) “திருநகரியில் ஆழ்வாரானையும் பொலிந்துநின்ற பிரானானையும் இருபுரியாயய்த்துச் செல்லுவது; அங்ஙனன்றியே ஆழ்வா ரானையே செல்லும் தேசம் பரமபதமேயிறே: ‘அடியார் நிலாகின்ற வைகுந் தம்’ என்றும், ‘வானவர் நாடு’ என்றுஞ் சொல்லக்கடவதிறே —இத்தால் ஆழ் வார் ஏகேபாக ஸாம்ராஜ்யமாக ஆளுகிற பரமபதமே ஆழ்வாரடியார்கட்கு வஸ்த வ்யதேசமாக விதிக்கத்தகு மென்றதாயிற்று.

இங்ஙனன்றியே, வைகுந்தமென்று தனியே ஒரு தேச விசேஷத்தைச் சொன்னபடியன்று; ஆழ்வாரொழுந்தருளி யிருக்குமிட மெதுவோ அதுதான் வைகுந்தம் என்பாராம் நம்பி திருவழுதிவளநாடு தாஸர். “ஓராயிரத்துளிப் பத்தும் உரைக்க வல்லார்க்கு வைகுந்தமாகுந் தம்முரெல்லாம்” (திருவாய் மொழி.) என்றதிறே.

கரத்தாழ்வான் திருக்குமாரர் பட்டர் திருவவதரித்தபின்பு விண்ணுல கென்றும் மண்ணுலகென்றும் ஒருவாகியின்று இடைச்சுவர் தன்னி இரண்டு விழுதியும் ஒரு போகியாய்த்து என்று நம்பின்னே கோஷ்டியில் பலகாலும் ப்ராஸத்தம் மென்பது இங்கு அறியத்தக்கது.

[மதுராகவி.] ஆசகவி, சித்ரகவி, விஸ்தாரகவி, மதுராகவி என்று கவிகள் நால்வகைப்படுவர்; அவர்களுள் இவர் இனிமையாகப் பாடுபவரென்பதுபற்றி மதுராகவியென்று திருநாமம் பெற்றார். இவருடைய பிரபந்தம் ஆழ்வார்களரு ளிச்செயலோடு சேர்ந்து திவ்யப்ரபந்தமென்ற சிறப்புப்பெயரைப் பெற்றாற் போல இம்மதுராகவிகளும் ஆழ்வார் கோஷ்டியிற் சேர்ந்து மதுராகவியாழ்வார் என்று ஆழ்வார்ப்பட்டம் பெற்றமை உபதேசரத்தினமாயிலே தோன்றும்.

“ஆழ்வார் திருமகனாராண்டாள் மதுரகவியாழ்வார் எதிராசராமியர்கள்” என்றும், “பாரில் மதியாருமாண்டாள் மதுரகவியாழ்வார் எதிராசர் தோன்றிய ஆரிங்கு” என்றுமுள்ள பாசரங்களை நோக்குக. ஆழ்வார்கனிற் சிலரைக் குலசேகரப்பெருமாள், பாண்பெருமாள் என்பதுபோல மதுரகவிப்பெருமாள் என்றருமுளர்; “மன்றே புகழுந் திருவழுந்தூர் வள்ளல் மாறனைமுன்சென்றே மதுரகவிப்பெருமாள்” [சடகோபரத்தாதி] என்றார் கம்பநாடர். ... *

ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மதுரகவியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு உரை.
முற்றுப்பெற்றது.

முதலாயிரவுரை முற்றுப்பெற்றது.

முதலாயிர அடைவு.

	பாசரம்.
1. திருப்பல்லாண்டு. ...	13
2. பெரியாழ்வார் திருமொழி	
முதற்பத்து.	
1. வண்ணமாடங்கள் ...	10
2. சிதக்கடல் ...	21
3. மரணிக்கங்கட்டி ...	10
4. தன்முகத்துச்சட்டி ...	10
5. உய்யவுலகு ...	11
6. மாணிக்கக்கிண்கிணி ...	11
7. தொடர்ச்சுகிலிகை ...	11
8. பொன்னியற்கிண்கிணி ...	11
9. வட்டுமேவே ...	10
இரண்டாம்பத்து.	
1. மெச்சுது ...	10
2. அரவணையாய் ...	11
3. போய்ப்பாடி ...	13
4. வெண்ணெய்வேந்த ...	10
5. பின்னைமணுவனை ...	10
6. வேலிக்கோல்வெட்டி ...	10
7. ஆரினாமேய்க்க ...	10
8. இர்திரனோடு ...	10
9. வெண்ணெய் விழுங்கி ...	11
10. ஆற்றிலிருந்து ...	10
மூன்றாம்பத்து.	
1. தன்னோராயிரம் ...	11
2. அஞ்சனவண்ணை ...	10
3. சிலைக்குதம்பை ...	10
4. தழைக்குந் கொக்கலும் ...	10
5. அட்டுக்குச்சோறு ...	11
6. நாவலம் பெரிய ...	11
7. ஐயபுழுதி ...	11
8. கல்லதோர் தாமரை ...	10
9. என்னுதன் தேவிக்கு ...	11
10. செறிந்த கருங்குழல் ...	10
நான்காம்பத்து.	
1. கதிராயிரம் ...	10
2. அலம்பா வெருட்டா ...	11
3. உருப்பிணிகங்கை ...	11
4. நாவகாரியம் ...	11
5. ஆசைவாய்ச்சென்ற ...	10
6. காக்கையுடைய ...	10
7. தங்கையழகும் ...	11
8. மாதவத்தோன் ...	10

	பாசரம்.
9. மாவடியை ...	11
10. துப்புடையாரை ...	10
ஐந்தாம்பத்து.	
1. வாக்குத்துய்மை ...	10
2. நெய்க்குடத்தை ...	10
3. துக்கச்சுழலை ...	10
4. சென்னியோங்கு ...	11
ஆக ...	473
3. திருப்பாவை ...	30
4. நாச்சியார் திருமொழி ...	
1. கையொருதிங்கள் ...	10
2. நாமமாயிரம் ...	10
3. கோழியழைப்பதன் ...	10
4. தெள்ளியார்பவா ...	11
5. மன்னுபெரும்புகழ் ...	11
6. வாரணமாயிரம் ...	11
7. கருப்பூரம் ...	10
8. விண்ணிலமேவாப்பு ...	10
9. சிந்தூரச்செம்பொரு ...	10
10. காரக்கோடல்பூக்கள் ...	10
11. தாமுக்கும் ...	10
12. மற்றிருந்தீர்க்கு ...	10
13. கண்ணென்னும் ...	10
14. பட்டிமேய்க்தோர் ...	10
ஆக ...	143
5. பெருமாள் திருமொழி.	
1. இருளிரிய ...	11
2. தேட்டருத்திறல் ...	10
3. மெய்யில்வாழ்க்கை ...	9
4. ஊனெறு செல்வம் ...	11
5. தருணாயிரம் தடாயேல் ...	10
6. ஏர்மலர்ப்பூங்குழல் ...	10
7. ஆலைக்கரும்பு ...	11
8. மன்னுபுகழ் ...	11
9. வன்னுவினினை ...	11
10. அங்கனொமெதிள் ...	11
ஆக ...	105
6. திருச்சந்தலிருத்தம் ...	120
7. திருமலை ...	45
8. திருப்பள்ளியெழுச்சி ...	10
9. அமலனாதிபிரான் ...	10
10. கண்ணிவண்ணிறத்தாம்பு ...	11
ஆக மொத்தம் ...	947